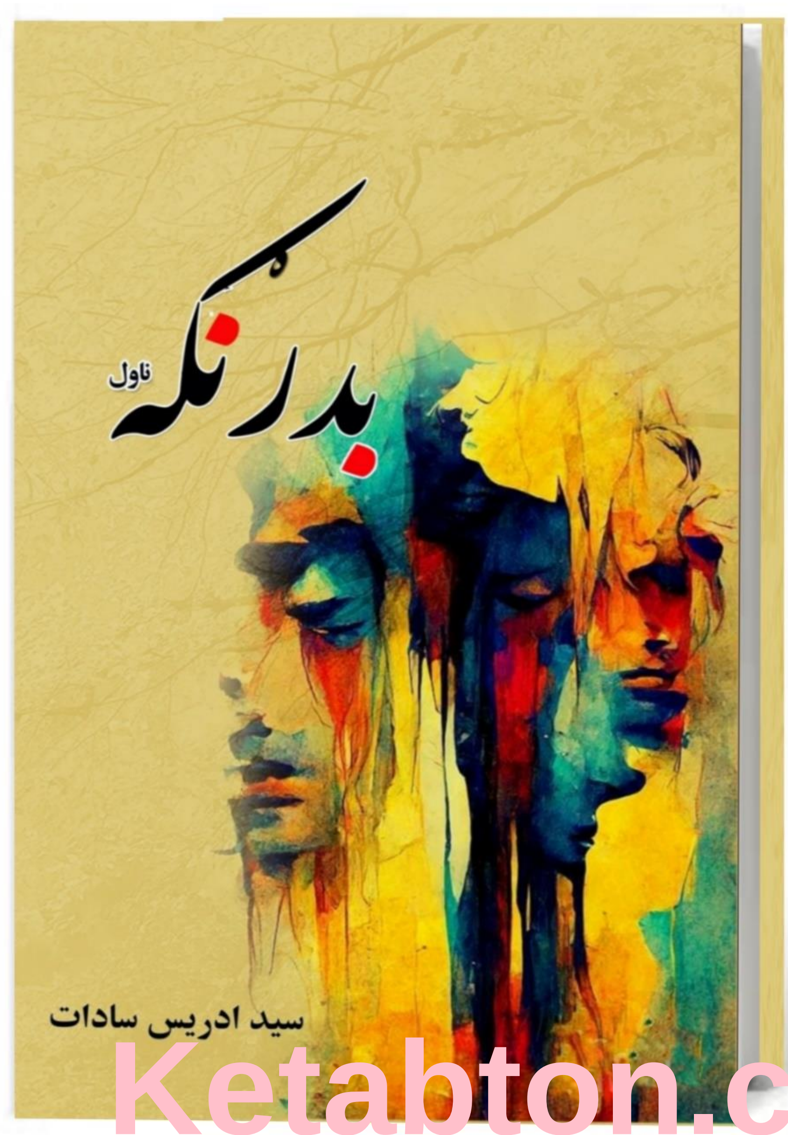

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پیژندنه

نوم .	بدرنگه (ناول)
لیکوال .	سیدادریس سادات
بڼه .	پي ډي ایف
ډیزاین .	طیب سکون
کمپوز .	پخپله لیکوال
د لیکوال شماره .	۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱
ویبسایټ .	www.kesa.blog

د دې کتاب ټول حقوق له لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ټولو هغو ملګرو ته چې د کلیوال ژوند سره

د زړه له تله مینه لري،

او هر وخت یې زړه غواړي

ترڅو په غرونو رغونو او میرو وګرځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

د سهار څلور بجې وې؛ ویده وم.

یو وخت مې پر مخ د تورو زلفو تارونه تېر شول؛ له خوبه پاڅېدم.

سترګې مې وموښلې، له موښلو وروسته مې وغوړولې، حیران شوم.

حمیرا وه.

راته یې وویل:

کاش اوس هم بیده وای، په خوب کې څومره ښکلی ښکارې!...

ومې ویل:

لا له خوبه راویخ شوی نه یم، تا راباندې بیا د پخوا په څېر خپل لیونی عادت ولید.

ویې ویل:

څه وکړم هنري؟

ستا مینه هم له معتاد کېدلو څخه کمه نده!...

ومې ویل:

ګوره دا د مینې او محبت فضول او چټې خبرې به ما سره نه کوې خا!...

زه یو شپونکی یم او مینه مې صرف د خپل خدای بیا له خپل ځان سره ده؛ چې هماغه خدای پیدا کړی دی، او له دې دواړو وروسته بیا له دغو څارویو سره ده؛ وګوره کنه، دا څاروي څومره مینه ناک دي، او ته داسې په بې رحمه ډول ورته هر وخت زیان رسوې.

ویې ویل:

نه پوهېږم، چې د هندوانو په څېر به له همدې ګډو او بیزې سره واده کوې؛ او که د یوې ښکلې څېرې درلودونکې میرمن به هم ځانته پیدا کوې؟

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دا خبرې پرېږده، ته خو د لمرختو نه مخکې نه ويخيږې، دا څنګه نن د شفق پر وخت پورته شوې يې؟

ويل يې:

ته خو کلارې پروت يې، او خرهار دې خيژي.

بيا د دې دعوه هم کوې، چې له حيواناتو سره مينه لرې.

زما خو غوږونه دغې تورې غوا رامات کړل، ټوله شپه مې ترې خوب ونه کړ.

هاغه دی وګوره، خپل خوسی ستې!..

اوهو دا څه وايې؟

دا خو ډيره سخته شوه.

دا به زه پدې ټوله لاره بيا پر شا وړم؟

دا خو لګ مزل ندی، پورته اته ورځې لياره ده.

په کړس يې وخندل، ويې ويل:

دا خو د غوا بچی دی، دومره ورته انديښمن يې!...

که دې خپل پيدا شو، بيا به څه کوې.

دا د ټوکو خبرې ندي، اته ورځې چې دې کله کټی پر شا وتاړه، بيا درته معلومات کيږي.

ويې ويل:

زه له تا سره په ژوند کولو کې دېته اماده يم، تر څو نهه مياشتې ستا ماشوم په ګېډه وګرځوم؛

فکر کووم د دې په مقابل کې به اته ورځې هيڅ هم نه وي.

جلۍ ته ګوره ډيره چالاکه شوې يې خا!..

دا خبرې دې ټولې زه انې جانې ته کووم، ته صبر وکه يو ځل پخير ورسيږو.

ويې ويل:

هر څه چې کوې کوه، رازه لمونځ وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه پورته شوم، تر غره لاندې یخې اوبه روانې وې، یخو اوبو له پورته نه په لاندې راغورځېدو داسې نغمې ویلې؛ لکه یو عاشق چې خپلې معشوقې ته د مینې کتلو پر وخت له زړه آواز راوباسي او د خپلې مینې ګرم بړاس د ترنم په ټالونو وباسي.

پسرلی وو، ځکه په هوار ډاګ هم وخت تېریده!..

مګر بیا هم موږ د احتیاط لپاره خیمې وهلې وې.

په اوبو کې مې لاس دننه کړ، ډېرې یښې وې.

له یخنۍ یې وریږدولم، د اوداسه په نیت مې متې بډ وهلې، تلونکې اوبه په خوشحالۍ له بدنه څڅېدې، مخه ښه یې کوله، او د کونړ سیند په طرف یې په منډه منډه ځغاستل!..

ژر ژر مې اودس وکړ، زنه مې له ډېرې یخنۍ رېږدېده!

بیرته پورته د غره سر ته راوختم، یښې هوا د انسان د بدن پوستکی تخناوه.

په جای نماز ناسته وه، ورته مې وویل:

جای نماز پرېږده چې لمونځ پرې وکړم.

نه یې پرېږدم!

وئ!

ولې یې نه پرېږدې؟

ژر کوه چې لمونځ قضا کیږي.

ویې ویل:

ته چې هر څه وایې وو ایه، مګر زه درته جای نماز نه پرېږدم.

فکر مې وواهه، ورته مې وویل:

څه غواړې؟

خولې ته یې ګوته نږدې کړه پورته د خیمې کونج ته په داسې انداز زیر شوه، چې ګمان کېده ژور فکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د یخنۍ لړزې نیولې وم.

ویې ویل:

لومړی خو دې دا الیکافتر بند که!

دومره یخني هم نشته لکه څومره چې ته رپیږې.

دوهم: لس ځلې کښینه پاڅه، بیا پورته کیږم.

ومې ویل:

څه؟ څه دې وویل؟

ویې ویل څه چې دې واوریدل هماغه مې وویل!.

گني ما پاڅوه!..

څه به مې کړي وای، خو له ځانه سره مې نوټ کړه!.

چې هر وخت شوه، بدل ورنه اخلم.

چې اوس رانه دا لمونځ قضا نشي، د همدې لپاره مې یې شرط ومانه!.

او لس دفې ژر ژر پاڅېدم او کښېناستم.

حمیرا له خندا شنه شوه، او ویې ویل:

هنري!

ته خبر یې؟

تا د خدایې امر د سرته رسولو لپاره زما هم یو امر ومانه!..

پر تا ریښتیا هم خپل رب تر ما ډیر گران دی، ستا مخکنۍ وینا چې ودې ویل:

زما مینه صرف زما له رب سره ده.

اوس راته معلومه شوه، چې ته په حقه یې!..

راشه لمونځ دې وکړه، چې بیا پخیر خپل مزل شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مې ژر ژر اداء کړ، او د کوټې پر لور مو يو ځل بيا رمه روانه کړه، د غوا خوسی مې په ملا پورې په پړي وتاړه.

حميرا د رمې تر مخه روانه وه، او زه يې تر شا روان وم.

تر څو کوم څاروی په غرونو او ځنگلونو کې پاته نشي، له غره ليرې يو نيم شخصي باغ ښکاريده.

نور شاو خوا پسرلي خپل کرم پر ځمکه لوروړلی وو.

هره خوا شنه وه، له ليرې ځايه د رات کيراڼي او گل لالا بوی هم حس کېده.

خوندوره دره وه، حميرا په خپلو غواگانو سرې سرې کرښې کش کړې وې.

تر څو زما له غوگانو سره يې توپير وشي، د انسانانو خاموشي وه.

صرف تر غره لاندې روانو اوبو د پسرلنيو نغمو سازونه غږول، په اوبو کې ډيری ځگونه له پورته د اوبو په ښکته راغورځېدلو سره جوړ شوي وو.

يو څه مزل مو وکړ، مگر يو وخت حميرا چې د رمې لومړي سر کې روانه وه، ودريده!..

زه وروروسېدم.

رمه ترې مخکې شوه، ورته ومې ويل:

ولې ودريدې؟

ويې ويل:

هنري!

زه تا له تېرو دوو کالو وينم، چې داسې غمگين او گمنامه ژوند تېروې.

هيچاته هم وخت نه ورکوې.

ما دا هم له چا اوريدلي وو، چې ته يو وخت د اميرالمؤمنين، ځانگړی او راز ساتونکی شخص وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې ته دومره خاص شخص وې؛ بیا دې ولې هغه ژوند پرېښود، او دې گمنامه سفر ته دې راودانگل؟

ما ورته په زیر وکتل، په سترگو کې یې سوچ یوړم.

د تورې جگړې او د سپین ارگ وختونه را په زړه شول، زه د هغې په سترگو کې خپل تېر وخت ته ولاړم.

سترگې مې پټې کړې، او یوه شېبه مې د تېرو شویو خوندونو حس یو ځل بیا په شونډو وڅکه!!!

ویې ویل:

هنري هنري!

څه درباندې وشول څه؟

چې ومې کتل، رمه یو څه لیرې رسېدلې وه.

اوهو ژر ژر رازه چې رمه ډېره لرې ولاړه، په منډه منډه مې ځان وروړساوه!

هغې وویل:

پوره اته ورځې لاره لرو، که چیرې خپله کیسه راته وکړې.

نو هم به له لیارې خوند واخلم، او هم به ستا د غمجنې څهرې په راز پوهه شم.

ما وویل:

زما د غمجنې څهرې تر شا ډېر څه پټ دي؛ امکان لري تا په ژړا کړي څکه وایم ترې تېر به شو.

ویې ویل:

نه پدې راز خو باید خبره شم، زه نور تاسره په نږدې اوسېدلو دا نشم زغملای چې ته دې خفه اوسې.

ښه چې دا خبره ده، نو واوره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن نه پوره شل کاله مخکې زموږ په کونړ کې ډېر خوندور ماحول وو.
ماشومانو به تر غرمو لوبې کولې، لویانو به مو ټوله ورځ په سخته ګرمۍ کې کار کاوه.
موږ د ژوند له کړاؤنو او د ژوند له نا کړدو بې غمه وو.
کله کله به مو د ښار په واټونو کې د پړونو له دوکانونو سره د پټپټوني لوبه کوله او بیا ځینې
وختونه به مو په سرو غرمو کې له ګرمو ختو ځانته ختین کورونه جوړول،
زموږ کور د ښار په منځ کې وو؛ هلته ډېر کم کورونه وو.
مګر ماشومان یې زیات وو؛ زما یادیږي، زه لا پرتوګ ته رسیدلی نه وم.
او کورنۍ راته خالي کمیس کړی وو، هغه به هم هر وخت خیرن وو.
دا یواځې زما نه بلکې په پخوانیو وختونو کې د ټولو افغانانو دود وو، چې تر څو به یې ماشوم
پنځه کلنۍ ته رسېدلی نه ؤ، پرتوګ به یې ورته نه کاوه.
د دې په علت بیا زه هم خبر نه یم، چې پرتوګ یې ماشومانو ته د غریب لامله نکاوه؛ که خپل
پخوانی دود او دستور یې عملي کاوه.
خو زموږ کورنۍ ډیره زیاته غریبه وه، ماته یې د غربت لامله پوره جامې نه وې کړې.
په هر حال زه د پرتوګ دور ته ورسېدم، وختونه تېر شؤ.
د ورځو نه یوه ورځ مې، مور پلار ته وویل:
تاند جلال آباد ښار ته بوزه!
او په کومه نامتو او مشهوره مدرسه کې یې واچوه، تر څو ورځخه د ستر کتاب قران عظیم
الشان ناظر او حافظ جوړ شي.
پلار مې پدې خبره یو څه فکر وواهه، دا چې زه د مور او پلار یواځینی نازولی زوی وم.
نو د مور اوپلار سره به هر وخت په یوه کوټه کې بیده کېدم، پدې شپه هم زه دلته وم.
پلار مې مور ته وویل:
سمه ده، تاسې اوس لپاره بیده شئ، زه سبا احوال درکووم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې شپه ویده شؤ؛ په سهار مې مور پاڅولم، دواړه پدې راضي شوي وو.
تر څو جلال آباد ښار ته مې بوځي؛ او په یوه ښاري او مشهوره مدرسه کې مې داخل کړي.
زه په هغه ورځ هیڅ خفه نه وم، ځکه زما فکر هم زما په څېر کوچنی وو.
بس دېته خوشحاله وم، چې د جلال آباد ښار ته به ولاړ شم، د هغې ځای خوندونه به وګورم.
د بیروبار او موټرونو له اوازونو خو ستړی وم.
خو پدې پوهېدم، چې جلال آباد داسې یو ښار دی، چې پدې ښار کې د ټول مشرقي وګړي، راټولیږي.
او ټول خلک پکې سوداوې کوي.
د پلار سره مې یو ځای له کوره راوتم، دا وخت مې،،،
مور راته وویل:
څه بچیه!
په مخه دې رڼا شه؛ الله دې د خپل ژوند په دغه سخت پړاو کې هم کامیاب کړه.
لومړی تر هډې راغلؤ.
او بیا مې پلار په موټر کې یوه څوکې کرایه کړه؛ زه مې د پلار په غیږ کې کښېناستم، د جلال آباد په لور د کنړ سور پلنکوچ، کوچ وکړ.
زما د خوښۍ او آرامۍ ورځې ختمې او د سختۍ او بېلتون ترخې ورځې شروع شوې.
زه دا مهال نوی نوی پنځه کلن شوی وم، دا زما ځکه یادیږي:
چې پلار مې راته په همدې ورځ یو صفا او سپین پرتوګ کړی وو.
زموږ کونړ خو ټول ښایسته دی، مګر د نوي ښایست لیدونکي ته پخوانۍ ښایست هیڅ هم نه ښکاري!
په لاره کې تر ډیره حده د سور پلنکوچ سره یوځای د کونړ سیند هم روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د لارې په اوږدو کې یې نوم د کونړ د سیند نه په کلار کلار بدلېده، یو ځای کې د خیوې نوم ته بدل شو، او بالاخره پلار مې راته وویل:
چې اوس هم د کونړ سیند ته د کامې اوبه وایي؛
کومې چې په همدې لاره د پاکستان په کرغېړن سیم اوړي، او د پاکستان عوام ورڅخه ګټه اخلي!
زما ښار ته د راتګ دا لومړی پوهه وه، چې حاصله مې کړه!
او هغه دا وه:
هر سیند چې په کومه سیمه تیریږي، نو د هماغې سیمې په نامه سره یادیږي.
د کامې نه بنغرو ته راورسېدو، او بیا هم د بهسودو په لاره کومې اوبه چې د کابل نه راغلي؛ او منډې وهي تر څو ژر له کونړ سیند سره یوځای شي؛ او د پاکستان هیواد ووینې؛ راورسېدو.
له بهسودو مخابراتو چوک شو، کوم ځای کې چې د انسانانو ډیره زیاته ګڼه ګوڼه وه.
او د انسانانو غال مغال د خلکو غوږونه ورخرابول، یو څه وخت مې هر څه ته له کتلو خوند اخیست.
خو اخر مې غوږونو ته لاسونه ونیول، زه په لومړي ځل د جلال آباد ښار ته راغلی وم.
په دوکانونو کې سراحي موسیقیانې لګیدلې وې.
د کبانو له دوکانونو د کبانو تریو بویونه راپورته کېدل، یو ځای مخکې یو هوټل والا په تورو کبابو نارنج زبیښه!
خدای شته زړه مې ورته وشو، مګر ومې نشو کولای چې پلار ته ووایم، تر څو یې راته واخلي.
د جلال آباد په ښار کې پلار پلی (پیاده) په مخه کړی وم، د دې ښار په واټونو کې هم زموږ د کونړ په څېر کورونه وو.
چې د چوک په منځ کې وو؛ پلار مې راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچکه زه ځم، پیسې ماتوم ته همدلته اوسه!.

پام چې بلې خواته ولاړ نشې، زه همدلته د ښار له کورونو سره ولاړ وم.

د ښار له اوازونو ګڼې ګوڼې او د انسانانو له چیغو مې خوندونه اخیستل، بازې هلکان به په لاره ډېر خوښ تیرېدل، مګر بیا یو نیم به ډېر زیات خفه وو.

له خپل ذهنه یې د کارونو بوجۍ جوړه کړې وه، فکر یې کاوه چې ټوله نړۍ یې پر مخ روانه کړې ده.

مګر یوه خبره ورځینې هیره وه:

هغه دا چې که خدای نا خواسته اوس راباندې اِلاهي رزق بند شو.

نو هیڅ هم نشم کولای؛ بس دوی دې الله تعالی پوه کړي.

زه د ښار په یو واټ کې د خپل پلار په انتظار ولاړوم، چې ناګهانه مې یوه چیغه تر غوږه شوه؛ هاخوا دیخوا مې ډېر وکتل څوک نه وو.

یو دم د شا له کوره یو نجلۍ راووته، د شایست پرې تمامه وه، ما نجلۍ ته کتل چې ناڅاپه له کوره یو ځوان هلک هم ورپسې په ځغاسته راوواته!..

لرګی په لاس له غوصې سور، او له خولې یې ناړې بادیدې!..

نجلۍ د سړک پر لور منډه کړه، له هغې خوا پرې موټر په ډېره تیزۍ راغی.

د موټر بانټ د نجلۍ له ګیډې سره ولګېد، نجلۍ یې هوا ته پورته کړه؛ او بیرته د موټر پر ښیښه راپریوته!..

د کرولا ګاډي ښیښه ماته شوه، د نجلۍ ظالم ورور منډه وراخیسته، او د موټروان غاړې ته یې لاس ورواچاوه.

ورته یې وویل:

زما خور دې ولې ووهله، دا زما نیازبینه خور وه، په تا پورې سترګې نه وې؟

ډریور یې درې څلور چکې کش کړ، زه حیران شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پخپله خو ده همدا غوښتل، تر څو نجلۍ ته زيان واوړي، مګر هر کله چې نجلۍ ټپي شوه اوس پرې خفه دی.؟

دا وخت د دې ځای مالک راغی او د نجلۍ ورور ته یې له موټروانه پوره یو لک افغانۍ واخيستې؛ هلک د پيسو په شمارلو لګيا شو.

له کوره پرې بږغ وشو:

وه غلام الدينه هغه نجلۍ خو اوس روغتون ورسوه کنه؛

هلک وويل:

رکه روغه ده، هيڅ بلا پرې نه راغورځي،

له خوا مې تېر شو، دا خبره مې نرۍ شان تر غوږه شوه.

شکر زما د چرسو کار وشو.

دا وخت مې پلار راغی، له لاسه یې ونيوم؛ په لاره کې مې ورته پورتنۍ ټوله کيسه تېره کړه!..

ویې ويل:

بچکه!

ښار دی، هر ډول خلک پکې شته؛ ته دې صرف علم حاصل کړه او بېرته خپل سپيڅلي او له مينې ډک کور ته راځه!..

د دې ښار نامتو جماعت؛ ګمرک جماعت ته یې بوتلم،

پوره پنځه سوه افغانۍ یې زما له پلاره واخيستې،

پلار مې راته وويل:

څنګه شو بچيه!

د جلال آباد ښار دې خوښ شو؟

ما ورته وويل:

هو لالا ډير ښکلی ښار دی؛ بيشکه چې خوښ مې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار په سترگو کې مې اوښکې راغلې مخ يې شاته واړاوه.

په سترگو يې لاس کش کړ، راتيټ شو.

او راته يې وويل:

بس بچکه!

همدا دې ځای شو، ته به تر دې وروسته همدلته لدې قاري صاحب سره ژوند تېروې.

پلار مې رانه روان شو، ما ډېرې چيغې پخپل پلار پسې ووهلې!

مگر قاري صاحب کلک نيولی وم.

او هر کله چې مې پلار په دروازه ووت، نو قاري صاحب د نورو هلکانو و خواته بوتلم.

راته يې وويل:

دوی ستا ملگري دي، ته به لدوی سره په همدې جماعت کې وخت تېروې.

دا هم ستا الماری شوه، او دا يې هم کيلي ده.

قاري صاحب د جماعت ټول ځايونه راوخودل، زه ډېر زيات خفه وم.

خو خفگان مې بې گټې وو، ځکه پدې ځای کې له خدای څخه بغير هيڅا هم زما درد نه حس کاوه.

د پنځو کلونو ماشوم او دومره سختي؛ دا ډېره سخته ده، چې ټوله ورځ او بيا د شپې تر دولسو درس ووايې!..

بيا ويده شې، او په سهار څلور بجې درته په لومړي ځل نه پاڅېدلو صبر وکړي، او په دوهم ځل درپسې د ربړ دوره راواخلي او تغمې درباندې ودروي.

خير وختونه تېرېدل، زما خفگان به هم ورځ تر بلې زياتېده.

زه ډېر زيات کوچنی وم، تر اوسه راباندې د الله تعالی د امر حق هم نه جوړېده، ځکه چې زه لا تر اوسه هغه دور ته رسيدلی نه وم، چې انسان پکې خپل ځان پيژني!...

دا چې يو ماشوم خپل ځان پيژندلی نه وي، نو خپل خدای به څه وپيژني؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خبر دا خو ښه وه، ځکه لمونځ د پاکۍ، د ذهن آرامۍ او الله تعالی ته د نزدې کېدو یواځینۍ لاره ده.

او ما سره د خدای نه بغیر هڅې هم بل څوک نه ؤ، چې ګیلې ورته وکړم.

له قاري صاحب څخه مې اوریدلي وو، چې هر کله خفه کیدئ نو څلور رکعته د شپې په ناوخته کې تهجد کوئ.

او الله تعالی ته مو خپل مشکلات پیش کوئ، بیشکه چې الله تعالی تر ټولو ښه دعا قبلوونکی دی.

زه به هم ډیری وخت د ستر رب العزت و مخې ته د شپې پر درې بجې کښېناستم.

هغه عالمان وایې:

چې هر کله خفه وې، او د شپې ناګهانه بیداره شوئ؛ نو پوه شه چې الله تعالی خپل ځان ته د ودرولو لپاره له خوبه راویخ کړی یې؛ تر څو مشکلات دې درحل کړي.

زه به هم هره ورځ الله تعالی په همداسې وخت له خوبه پاڅولم، ما به تل الله تعالی ته په نیمه شپه ژړل، تر دې وخته دومره پوهېدلی وم، چې د راز و نیاز لپاره که دې نور څوک ونه موندل، نو خپل رب له یاده مه باسه!..

هماغه ستر رب به دې مشکلات در حل کړي.

بس ښه وو، دعا مې الله تعالی قبوله کړه روژه راورسېده، او د روژې نه وروسته اختر وو.

شکر په روژه کې راباندې چا زور او زبردستي نه کوله، او پدې برخه کې یې یو څه نرمي کوله.

خو د خوښۍ خبره دا وه، چې له روژې وروسته ټول هلکان خپلو کورونو ته تلل!..

ځکه چې اختر وو او په مدرسو کې رخصتي صرف او صرف په اختر کې وي.

ما خپل رب ته د شکرانې په نیت پدې کم عمر کې پوره اتلس روژې ونیولې، غوښتل مې نورې هم ونیسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې تر حده زیات خوشحاله وم، مګر د اتلسو روژو وروسته په مدرسه کې د مدرسې دوه نیم زره شاګردانو ته غونډه ونیول شوه.

ټول شاګردان له ډیرې خوشحالۍ څخه په جامو کې نه ځاییدل، هر یوه به ویل:

یا ربه خپل دوهم جنت ته مې یو ځل بیا بوزه، که یوه ورځ هم پکې تېره کړم.

ستا دا احسان به په لکونو لکونو روپو هم ادا نشم کړای!

په نیم ساعت کې د مدرسې ټول شاګردان په صفونو کې سیده سیده کښیناستل، د مدرسې شور په آرام آرام کښیناست، په لوډ سپیکر کې یې لومړی د تلاوت لپاره زما د اطاق ملګری امجد علي چې خدای تعالی ورته ډیر ښکلی اواز ورکړی وو، راوغوښت.

هغه پدې ورځ چې د اختر له ورځې کمه نه وه، د زړه له تله تلاوت وکړ.

او ښه خوند یې ورنه واخیست، له تلاوت او نعت وروسته د دې اعلان وشو، چې د اختر په څلورمه به د مدرسې ټول شاګردان مدرسې ته حاضري ورکوي.

زما سترګې له ډیرې خوشحاله را ډکې شوې، ما ویل چې له ډیرې خوشحالۍ ټوپونه ووهم، هوا ته والوزم؛ په یخه هوا کې لکه مسافره مرغۍ دورې ووهم او تر ډیر ځنډ وروسته د خپلې ځالې پر لور فنا شم.

د دې ورځې نه یوه ورځ مخکې زما پلار ته هم قاري صاحب زنګ وهلی وو، هغه هم مدرسې ته راغی.

په کلار کلار د اخر له طرفه یو یو صف اوچتېده او رخصتېده.

زما زړه ټوپونه وهل او دا مې له ځانه سره ویل:

چې کله به وي، زموږ قطار هم رخصت کړي؛ له مدرسې راووتم.

بیرون مې پلار ولاړ وو، له لاس یې ونیوم.

او روان یې کړم؛ له پلار سره مې نه یادیږي؛ چې څومره وخت خبرې نه وې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو فکر کووم، اته نهه میاشتې به یې کیدې ځکه هر کله چې مې پلار زه په مدرسه کې شامل کړم.

هغه وخت لنډ لوی اختر تېر شوی وو، ما ډیره زیاته مسافري په پنځه کلنۍ کې کړې ده.

ته خو دادی شل کلنه یې، بیا دې هم د شلو ورځو مسافرۍ ته خلق تنگ دی؟

حمیرا وویل:

ستا کیسه واقعا خوندوره ده، زه نشم کولای چې هڅې وخت تېر کړم.

باید چې وایې ورم!..

ما ورته وویل:

ته لیونۍ شوې یې، لمر ته وگوره سره غرمه ده.

رمه ودروه، چې چیرته کښېنو او ډوډۍ وخورؤ.

ویې ویل:

ستا کیسه هم یو ډول خوراک وو، نه پوهېږم مَړه یې کړم.

د رمې په منځ کې یې منډه واخیسته، په لگ وخت کې د رمې تر اخره ورسېده، ټوله رمه یې ودروله!

ما هم له شا څخه خوسکی راښکته کړ، یو څه شېبه مې ملا کګه نیولې وه.

بیرته مې سمه کړه، ما کیږدۍ د خره له شا څخه راکوزه کړه اوږد لرگی مې یې خلاص کړ؛ د غره سر ته په راشنو شویو کبلو مې ولگوله، حمیرا هم اور ولگاوه او د هغه سیرلي چې په لاره کې مو حلال کړی وو؛ غوښه یې په اور کېښوده، د جواب چې لپاره یو څه وړاندې ولاړه!..

ما هم لاندې په یخو اوبو د ماسپښین لمانځه لپاره اودس تازه کړ.

بیا راغلم، او په شین ډاگ کې مې د لمر څخه د قبلې اندازه ولگوله.

په لمونځ ودرېدم، د لمانځه له ختمېدو سره مې حمیرا ولیدله چې راغله په لاس کې یې نارنج او مالټه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وويل:

دا دې له کومه کړل؟

ویل یې:

هالته مخکې یې ډیرې زیاتې ونې وې، ته دا ونیسه چې زه هم لمونځ وکړم.

هغې هم لمونځ اداء کړ، د سيرلي غوښه مو ښه په ماړه نس وخوړه.

او يو ځل بيا مو خپل مزل پيل کړ، حميرا وويل:

ښه نو هنري!

نور انتظار راباندې مکوه، کيسه شروع کړه، ما ورته وويل:

تاته چې اوس زما کيسې دومره خوند درکړ؛ دا چې ته پکې زما مينه، زما خيالات او راتلونکې پيښې واوري، نو څومره خوند به ترې واخلې؟

ويې ويل:

بس خبرې دې نورې نه منم، کيسه کوه!

ومې ويل:

بيا زه کور ته راغلم، اختر وو، او زموږ ښکلی کونړ د واورې په يخ پوښل شوی وو.

دا بيا د مينې هغه خوندورې شيبې وې؛ چې ما يې ډير وخت انتظار کړی وو.

او تر ډير وخت وروسته کور ته راغلی وم، ما په مدرسه کې ډير څه زده کړي وو.

زه غريب وم، پدې پوهېدم چې پلار مې په کور کې د غربت په حالت کې ليدلای نشوم، ځکه مې هر ډول سختی ته غاړه ايښې وه.

د يوې يوې ورځې په تېرېدو سره به نيم نيم کمېدم، ځکه چې د مدرسې وخت مې ورځ تر بلې رانږدې کيده، د اختر په شپه مې پلار ښاري هټيو ته بوتلم؛ تر څو د اختر ټول لوازم راته واخلي!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې دې خدای ژوندی لري؛ ډېر څه يې راته واخيستل او په آخر کې خپل کور ته راستانه شؤ.

د اختر په شپه مې څلور پنځه واره بوټان په پښو کړل، تر څو ويې ګورم چې تلي يې ښه دي او کنه؟

يو ځل مې بوټان په پښو کړل، يو څه بيرون راووتم، تر څو ويې ګورم؛ بيرون په حويلۍ کې ګرځېدم.

ښکلې فضا قايمه وه، يخه شپه، د واورو غونډوسکي او خاموشه خاموشي!...

دا وخت مې ناګهانه يو دروند غږ واورېده، بې هوښه شوی وم.

يو وخت دی؛ سترګې مې خلاصې کړې، په يو داسې کور کې وم؛ چې د خيمو په څير مثلث ډوله چت يې درلود، مګر له لرګيو جوړ وو.

ښيښې يې درلودې، بيرون ښيښو کې له ليرې ځايه داسې غرونه نظر ته راتلل، چې په ګڼو ځنګلونو پوښل شوي وو.

د واورې طوفان وو، تياره هم خپره وه.

لرې ځنګلونو کې د خېړې په پانو له سره تر پايه واورې پرتې وې.

د خونې په کونج کې اور لګېدلی وو، يوه زړه بوډۍ کوټې ته راننوتهٔ!

ورته مې وويل:

زه دلته څنګه راغلم؟

هيڅ يې هم ونه ويل، بيا مې وويل:

تاسې څوک ياست؟

هغې په اشارو هڅه کوله، تر څو ما پوه کړي.

ما ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې وکړه کنه، په کتابچه کې يې راته يو څه وليکل!
را مخته يې کړل.
ما يوازې مدرسه ويلې وه، که چيرته مې ورسره مکتب کې هم يو څه وخت تېر کړی وای!..
نو امکان لري په ليک او لوست به پوهېدم.
خو خير په عمر پښې ښځې زه په اشارو دومره پوه کړم.
چې هغه ګونګۍ ده، زه ډير کوچنی وم.
ځکه نو بوډۍ ښځې ماته په ګونګۍ ژبه الاهو پيل کړه:
هم هم هـــــم ، هم ههم ههم ، هـــــم هـــــم هـــــم.
زما پر سينه يې لاس کش کاوه، هغې ډير په مينه راکتل او په خپله ګونګۍ ژبه کې يې پدې پوهولم.
چې زه اوس لپاره په يو محفوظ ځای کې يم.
او د هغه تر څنګ به هيڅوک هم ماته کوم زيان ونه رسوي.
بوډۍ ښځه ډيره مهربانه معلومېده، تر څو ورځو وروسته زه هم لګ لګ راجوړ شوم.
مګر په هيڅ هم پوه شوی نه وم.
ما غوښتل په حقيقت پوه شم، مګر زه به د ګونګۍ ښځې په اشارو څه پوه شوی وای.
بوډۍ ښځه به سهار وتله، او ماسپښين به د يو څه خوړو سره راتله.
مګر د حيرانتيا خبره خو دا وه:
چې بوډۍ ښځې هيڅ کار نکاوه؛ بيا به هم هره ورځ موږ سره کړي کبان خوړل، په هغې يخنۍ او واوره کې هغې تروو کبانو بېل ډول خوند کاوه.
مثلثل پوره يوه مياشت واوره ووريدله، واورين توپان وو.
په آسمان کې ويروونکو تورو وريځو د قهر نارې وهلې او د پشمونو په څېر ښکلې سپينه واوره يې په توره ځمکه لوروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې توفان دومره تېز وو، که د کور ښيښې نه واى.

نو ډېر ژر به په کور هم راننوتې واى، زما ډېر ساړه کېدل او پدې طوفاني ورځو کې به مې خپل لاسونه په اور گرمول!

ښه وو، تر دوو مياشتې وروسته يو ځوان هلک کور ته راغی.

هلک سره کښېناستم، ما هغه نه پېژانده مگر هغې ځان داسې خوده.

چې امکان دې ولري؛ ما پيژني.

تر دوو مياشتو مې هيڅا سره هم خبرې کړې نه وې، بيخي مې زړه تنگ وو شکر چې دا ملگرى را پيدا شو.

هلک راته وويل:

ځوانه!

دا دوه مياشتې کيدې، چې ستا فکر راسره وو، ما ويل چې ته به څنگه شوى يې!.

شکر چې اوس مې وليدلى روغ يې!

ما خپل بانه گان گول کړل، او د هلک سترگو ته زير شوم.

هلک مور ته وويل:

ادې، يوه پياله د شيدو چاى خو وکړه،

کيسه يې پدې ډول پيل کړه:

په هغه ورځ چې ستاسې ښار بمبار شو.

په هغې ورځ زه ستاسې و گزر ته د دې لپاره درغلى وم، چې هلته هم لکه د نورو ځايونو په څېر د مخابرې سيستم جوړ کړم.

مگر ناگهانه الوتکې راغلې، ستاسې په ټول ښار يې بمبارې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې په ښار کې یو نفر هم ژوندی پاته نشو، ما وکتل چې یو ماشوم د ښار په یو سړک پروت دی او ساګانې اخلي.

هغه ماشوم ته وې.

دا وخت روسیان راغلل ما ورته خپل کاري سند وخوده، ځکه یې زه او ته پریښودؤ.

ته مې دلته د ګونګۍ مور کره راوستلې او زموږ کارونه ډېر زیات وو.

نو ځکه درنه زه ولاړم،

ما وپوښتل:

زما مور او پلار به څنګه وي، ځوان هلک وویل:

ستاسې په کلي کې یې هم هماغه کار کړی دی، کوم چې یې په نورو ځایونو کې کړی دی.

هر شخص ته یې ویلي دی.

دوست یا دښمن؟

چې چا ورته دښمن ویلي دي، هغوی یې وژلي دي.

او چا چې ورته دوست ویلي دي، هغوی ژوندي ګرځي.

ما خپل سر ته لاسونه لپه کړل، زه ډېر زیات ناشکره وم؛ ځکه که چیرې زه مسافر وم، نو مور او پلار خو مې شکر ژوندي وو کنه!

د مینې نه ډک ژوند خو مو مدرسه کې هم وو.

سخت زیات مې وژړل، ګونګۍ ښځه او ځوان هلک ډېر زیات خفه شؤ.

اوس نو مشکل دلته ؤ؛ چې زما والدین به ژوندي وي او که مړه؟

حمیرا وویل:

یاره د کیسې اوریدل دې، یو څه سخت شول؛ ځګه زه پوهیږم چې تر دې وروسته به ضرور پکې د مرګونو خبرې وي.

او دا خبرې زما هیڅ نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وویل:

تر دې وروسته د مرگونو نه، د مینې اصلي داستان شروع کيږي.

او اصلي کيسه خو له همدې ځايه پيليږي، تر اوسه خو ته د کيسې په سر او اخر نه پوهېدې؛ مگر تر دې وروسته به په ټوله کيسه په ښه ډول پوهېږې.

ای ليونی:

دا وگوره ماته ښکاري، لمر په کوزېدو شو.

او د ماذديگر د لمانځه وخت دی، سيوري مو وگوره درې چنده لوی ښکاري!

جماعتونه خو نشته؛ چې آذان واورؤ، مگر دومره پوهېږم چې د لمونځ وخت په همدې نښو ښکارېدلو سره داخليږي.

يو ځل بيا مو رمه ودروله، ټولو څارويو په روانو اوبو کې خولې ووهلې؛ زه يې سرته ورغلم.

اودس مې تازه کاوه، عادت مې وو.

چې تر هر لمونځ مخکې به مې ضرور اودس کاوه.

ځکه چې پدې سره به تازه کېدم او زما په څېر د شپونکيانو د ژوند خوندونه خو په همدې کې وي کنه، په يخو او روانو اوبو اودس، د لارو ښکلې منظرې او زموږ زاړه يادونه؛ واهٔ!

خولې ته مې اوبه اچولې وې، چې له ليرې ځايه مې يو انسان وليد؛ روانو اوبو ته ناست دی، استنجا پکې کوي.

اوبو مې له خولې څخه ټوپ کړ، ټوخي ونيوم.

زړه مې هم راجگ شو؛ بيا مې شاته رمې ته وکتل چې اوبه يې څښلې، د سرې و خواته ورغلم.

بغير له پوښتنې مې يوه کلکه چکه کش کړ، چې ولې يې په روانو اوبو کې استنجا کوله!

بيا مې رمې ته اشاره وکړه، چې نه وينې هلته څاروي اوبه څښي؛ پدې اوبو کې انسانان اودوسونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې په حقه وم، او که په ناحقه!

مگر په خپله غلطۍ مې قانع کړ، هلک چې رمه ولیدله؛ هیڅ یې هم ونه ویل!..

فکر یې کاوه، چې د دومره غټې رمې سره خو به ضرور یو څه شپونکیان وي او په آرامه یې خپله لیاره ونیوه.

زه هم خپلې کیږدۍ ته راغلم لمونځ مې وکړ؛ حمیرا له غوټې پخوانۍ مالټې کومې چې یې د غرمې لمونځ پر وخت شوکولې وې، راوویستې، خوند یې وکړ یاره!..

ځینې مالټې پکې سرې هم وې، حمیرا وویل:

ته خبر یې هنري؟

ما وویل:

د څه نه؟

ویې ویل:

د دې مالټو د راز نه؟

ما وویل:

نه نه یم خبر ته مې خبر کړه کنه.

گوره هنري؛

د دې مالټو رانیول؛ د افغانانو لپاره ندي، دا مالټې روسانو د ځان لپاره کرلې وې.

او هغوی پدې پوهېدلي وو، چې دغه مالټې صرف زموږ د مشرقي په گرمو هېوادونو کې را زرغونېدای شي.

نو ځکه یې د دې مالټو تخم دلته راوړ.

ما وویل:

نو پخپله روسیه کې یې ولې نه کرلې چې دلته یې راوړلې؟

ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسیه ډیره یخه ده، او سرو کال پکې بارانونه کیږي.
هغوی د ننگرهار او مشرقي په رقم گرم ولایتونه نلري او کوم ځای چې یې گرم لیدلای دی،
هلته یې دا مالته کرلې ده.
ما ورته وویل:
نو ریښتیا اوس خو روسیه نشته، اوس یې ولې بازار ته نه راوباسي؟
ویې ویل:
نه پوهیږم، شاید اوس یې امریکایان وړي؛ ورته مې وویل:
الله تعالی دې لکه د پخوا پشان د افغانانو یو بل ټولی جوړ کړي، تر څو د کفارو په مقابل کې
ودریږي.
انشاالله لومړي سر کې به یې زه ولاړ یم.
زما په کابل کې د امریکانو ظلمونه له یاده نه وځي، او د یو یو ظلم پوښتنه به ورنه ضرور
کووم.
حمیرا:
ریښتیا ژر ژر کوه، چې کیسه واورم؛ خیمه وچته کړه.
ما ورته وویل:
کیسه خو به واورې مگر شپه راروانه ده او د تور غره بیخ ته ځان رسول دي.
هلته یو کلی دی، زموږ خپلوان پکې دي؛ تېره شپه خو مو په ډاگه وکړه.
دا شپه خو باید یو څه ښه وکړو.
خیمه مې راغونډه کړه؛ د خره پر سر مې وتړله، د غوا خوسی هم په گرځېدو راغلی وو.
او له عذابه یې شکر خلاص وم، نورې به ژر په گرځېدو راتلې!..
مگر دې ډیر زیات پعذاب کړم، خیر د غوا پې یې رودلې!..
نه مې غوښتل چې خنډ شم پکې؛ حمیرا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنري شپه راروانه ده، دا وروسته هم شيدې رودلی شي.

اوس بايد مور ځان د تور غره تر بيخه ورسوو؛ ما ورته وويل:

د والدينو مينه چې هر ځای کې ووينم، ژړا راځي.

زه به څنګه دا وزه د خپلې مور نه جلا کړم.

حميرا وويل:

هنرييي!

خدای ته وګوره!

ناوخته دی، خدای ناخواسته د شپې مو رمه چېرته د شرموخانو خوراګ نشي.

ما وويل:

سمه ده سمه ده.

تا د والدينو د بېلتون درد چېرته ليدلی دی، ته خو بس دېته تکړه يې؛ چې زما په کيسه کې د خوندونو ځای واورې.

او له سختيو يې تېره شې، ځکه چې تا د درد په اړه نه هم څه اوريدلي دي، او نه دې هم څه ليدلي دي.

خير هغه دی، موږ شو، څه چې پخير ځو.

د ماذديګر لمر د غره پر سر نيمايې ښکارېده، تر غرونو ور ها خوا وچه بيديا او دښته معلومېده.

شکر چې د شپونکيانو لاره په شنو غرونو او د يخو اوبو پر غاړو وي.

حميرا وويل:

خا کيسه کوه، هنري!

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سره تر ټولو زیات تشویش د دې وو؛ چې مور او پلار به مې ژوندي وي او که خدای نا خواسته وفات شوي به وي.

دا چې زه ډېر کوچنی وم، نو دا مې نشو کولای چې په یواځې ځان دومره ستر غمونه وزغمم.

ځکه نو تبې ونیوم، تر درې میاشتو په پالنګ کې پروت وم.

دا مهال زه اووه کلنی ته ورنږدې شوی وم؛ د مدرسې برکت مې دا وو چې یو لمونځ هم رانه شکر نه قضا کېده.

تل به مې لمونځونه کول او په دعاوو کې مې له خدایه صرف یو سوال وو.

هغه دا چې یا ربه ته وکړې، چې زما په مور او پلار څه شوي نه وي.

وخت تیرېده، یو وخت د بوډۍ ښځې ځوې جعفر راغی؛ راته یې وویل:

مبارک شه تانده؛ ستا مور او پلار ستا په دیدن پسې تر دې ځایه راروان دي، هغوی ستا نه په جداوالي پوره دوه کاله ویر کړی دی.

هغوی ته مړ حساب کړی وې، ما ورته وویل:

څه جعفره وروره؟

د خوشحالۍ اخیري حد وو، ټولې پوښتنې مې له یاده ووتلې؛ ورته مې په سلګو وویل:

جعفره وروره!

هغوی پخیر څه وخت دلته راځي.

ما له خپله ربه دا دوه کاله همدا دعا غوښتې وه، او شکر هغه دعا مې خدای قبوله کړه!

له ما مرض کډه وکړه؛ او د کور په سینګارولو مې پیل وکړ.

جعفر ویلي وو:

مور او پلار به دې تر دې ځایه پوره په دوو ورځو کې راورسیږي.

ما وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دا کوم ځای دی؟

ویې ویل:

دا د کونړ هغه سیمه ده، کوم ځای چې له پاکستان سره بندر لري.

او مور او پلار بدې ځکه په دوو ورځو کې راروسیږي؛ چې د برید پروخت هغوی ایران ته پنا وروړې وه.

او اوس هغوی ایران کې اوسیږي، دلته ورته ما د راتللو اجازت اخیستی دی.

او له هغې ځایه البته دوه درې ورځې لګیږي، ها هغه وخت ټول سړکونه خامه وو.

او یو سړک هم د اوس په رقم پوښ نه وو، که روسیه راغلې وه، نو د خپل مطلب لپاره!

پدې سره یې د افغانانو په سترګو کې خاورې شیندلې، چې موږ تاسې ته سړکونه او پلونه جوړوو.

حمیرا وویل:

که څوک ستا دښمن وي، هغه تاته په هیڅ صورت کې هم ګټه نه درسوي.

ما وویل:

پر موږ یې احسان نشته؛ د دې سړکونو او تونلونو په بدل کې یې راته ناموسونه لوټلي دي؛ د جرګو د خلکو له سرونو یې پټکي غورځولي دي، د قدر وړ خلک یې راته بې عزته کړي دي.

حمیرا وویل:

اوهو هنري؛ کیسه دې ډیر خوندور ځای ته رسولې ده.

کیسه وکړه، مور او پلار خو دې ښه دی ژوندي وختل!

ترخه موسکا مې وکړه؛ ورته مې وویل:

هو ژوندي وختل؛ مور او پلار مې رېښتیا هم د دې ورځې په سبا راورسېدل!

تر کلونو وروسته مې یو ځل بیا د پلار د سینې خوشبویې حس کړه، او د مور د شفقت خبرې مې واورېدې، ژړا راغله بیرون راووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې والوزم، په لمدو غرونو مزل وکړم؛ چيغې ووهم.
او د زړه د خلاصه ناري کړم؛ چې يا خدايه ته څومره مهربانه ذات يې!
تا د يو ماشوم د دعا په بدل کې د هغې مړه مور او پلار بېرته راژوندي کړل؛ ته چيرته يې
خدايه!
زه له تا سره دومره مينه لرم؛ چې په دې ټوله موجوده زمانه کې به يې څوک درسره ونه لري.
خدايه!
ستا لپاره دې؛ زما سر سل ځله قربان وي.
يا ربه!
که چيرې ستا د دين د حفاظت لپاره په دنيا کې کوم عسکر ته ضرورت وي؛ نو تر ټولو لومړی
عسکر دې، زه يم.
بيرته کور ته راغلم؛ پدې خبرو سره مې زړه يو څه سپک شوی وو.
مور مې د پخوا په شان په کوټه کې د پالنګ منځ ته کښېناسته؛ او د ماشومتوب د مينې ماتولو
په پار يې راته کيسه شروع کړه.
مګر له هغې دا هېر وو؛ چې پر ما کلونه تېر شوي دي.
دردونه راباندې تېر شوي دي؛ زه پخپله ټول کيسه کيسه يم.
د بوډۍ ښځې او جعفر ورور خواهش همدا وو؛ تر څو مور همدلته پاته شو.
او همداسې مو وکړل؛ د دې لپاره چې کيسه خوندوره کړم، نو يو څه مخکې به ولاړ شم.
وروسته دې په کيسه پوهوم،
حميرا وويل:
سمه ده.
په کابل بازار کې د يوې سينما ټکټ پلورونکی شوم؛ دلته به ډول ډول خلک راتلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځای کې راته وظیفه جعفر ورور پیدا کړه؛ هر ډول نجونې، هلکان، بوډاگان او د پاخه عمر والا خلک به دې سینما وو ته تلل!

د شاهرخ نوی فلم راغلی وو؛ نوم یې له ما هېر دی.

البته کویلا وو که کولا نوم یې وو؛ ډېر زیات رش پرې جوړ وو.

په سینما کې به هر چا د کویلا فلم پوښتنه راځخه کوله؛ چې کله نشرېږي؟

دلته په کابل کې داسې ماحول دی، چې هر سړی آزاد دی.

د هر چا چې هر څه زړه وي، هماغسې کوي.

ډیر خلک د خپل ذوق لپاره سینماوو ته تلل، د دې سربېره مسجدونه هم په همدې خلکو آباد وو.

یو نیم نفر خو به لا ویل:

زه لمونځ کووم، بېرته راځم؛ یو ټیکټ راته ضرور وساته، نه پوهېږم مگر دې خلکو هم د جماعت حق اداء کاوه او هم یې خپل ذوق خړوباوه.

په هر حال په همدې ورځو کې د سینما مخې ته ولاړ وم، خلکو ته مې ټیکټونه ورکول؛ یوه نجلۍ راغله!

د دې په راتللو سره ټیکټونه ختم شول.

ما ورته وویل:

وبښئ، ټیکټونه ختم شول.

تاسې سبا راشئ، ویې ویل:

خیر دی له ډیر لیرې ځایه د کابل سینما ته راغلې یم.

پښتو یې خوږه خوږه ویله؛ آواز یې راباندې خوږ ولگېد.

په چپ اړخ کې مې لس ټیکټونه د دې لپاره ایښي وو، تر څو په گرانه بیه یې خرڅ کړم.

فکر مې وواهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې له ځانه سره وویل:

که چیرې دا ټیکټ ورکړم، زما ګټه ورکې ورکیږي.

ورته مې وویل:

وبښئ ټیکټ نشته، نجلۍ په غمجن زړه روانه شوه.

ما لس ټیکټونه راواخیستل؛ د سینما و مخې ته ودریدم.

تر څو په ګرانه بیه یې وپیرم، په لسو کې مې پنځه دانې په درې چنده ګټه او نور درې په دوه چنده ګټه خرڅ کړل.

دا وخت مې وکتل؛ د سینما عمومي مدیر راغی.

شاته ورپسې نجلۍ هم راروانه وه.

حیران شوم، لاس په لاس یې په درغلۍ ګیر کړم؛ مدیر راته سترګک وواهه.

ویې ویل:

هلکه څنګه ته په غیر قانوني ډول ټکټونه خرڅوې؛ ها؟؟..

ته د پامیر د سینما له قوانینو خبر نه یې؟؟..

مدیر بار بار سترګکونه وهل؛ ما سره ټول پدې کار راځي وو.

ځکه چې دوی راته معاش نه راکاوه؛ ما به له همدې خپلې پیسې پوره کولې.

نجلۍ وویل:

څنګه دی؛ ماته دې ټکټ نه راکاوه؟

اوس له دندې ګوښه شوې، خوند یې درکړ؟

ورته مې وویل:

دا دې ښه کار ونکړ، پدې ورځ مدیر په اشارو پوه کړم او د ټولو خلکو په مخکې یې له سینما وشړلم.

په سبا بیا پخپل ځای ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هههههههه

ټولو راته کتل، ما ورته وويل:

ولې راته داسې ګورئ، په ډېره سخته يې وبښلم.

مدير راته ويلي وو.

چې پام کوه، چيرته بيا ګېر نشې.

تر څه وخت ورسته د امر خان نوی فلم ريليز شو.

هماغه نجلۍ بيا راغله؛ خو دا ځل يې بخت ښه وو.

ټکټونه وو؛ مګر د دې زړه به چا ورکړی وای، چې له ما دې ټکټ وغواړي.

هغې يو ځل زما شيطاني د سينما مدير ته کړې وه، دا ځل يې ما سره د سترګو مخامخ کولو جرأت نه درلود.

ما يو يو نفر ته ټکټ ورکاوه.

نجلۍ راته تر سترګو لاندې لاندې راکتل؛ په مينه مې ورته وخندل.

لاس مې ورته وخوراوه؛ د راتلو اشاره مې ورته وکړه، ځان ته يې ګوته ونيوله.

سر مې ورته وخوځاوه، هو تا خايم.

زړه نازړه ورو ورو راغله.

ورته مې وويل:

ټکټ مو پکار وو؟

ويې ويل:

هو

نو مخکې به راغلې وې؛ دا ښه دی چې ما درغږ کړل؛ ګنې بيا درنه ټکونه ختمېدل.

ګلابي خندا يې وکړه.

او ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده ده؛ تر دې وروسته هیچاته هم ستا شیطاني نکوم، مګر زما غلطي هېره کړه؛ او معاف مې کړه.

د مینې تبسم مې وکړ، سر مې وخوځاوه.

دا نجلۍ پر خوا مې مخ ورواړاوه، ورته مې وویل:

کومه غلطي؟

ویې خندل؛

له خولې یې بې اختیاره ووتل!..

بدرنګه!..

منډه یې واخیسته او د سینما په دروازه داخله شوه؛ د نجلۍ سره په داسې خبرو کولو مې یو څه ذهن ته راغلل.

زما اصلي منزل بل څه وو؛ سینما او ټکټ خو هڅې بوختیا وه.

خبر دا به وروسته درته ووایم؛ دې نجلۍ به ډېر زیات پعذابولم.

ډیری وخت به یې له کاره ویستم؛ اکثر وخت به راته مدیر ویل!

ته په څه بوخت یې؟

ولې خپلو کارونو ته توجه نه کوې؟

ما به ترې ښښنه غوښته؛ بس خطا شوم.

د نجلۍ سره مې مینه وشوه؛ د کابل نجونې آزاد خیاله دي.

د هیڅ شي پروا نکوي؛ مګر په مینه کې تر هر څه تیرې دي، د نجلۍ نوم اسما وو!

په ښایست کې یې تر هر چا لوړی مقام ګټلی وو.

که چیرې تاسې پخپله خیالي نړۍ کې یوه ښکلې نجلۍ جوړه کړئ؛ او بیا ووایې چې دا نجلۍ هغسې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو نه تاسې سل په سلو کې په غلطه یاست؛ ځکه د داسې ښکلا تصور هیڅکله هم ما نه وو کړی، پر ما هم ځواني تېره شوې وه، هرو مرو به مې په خیال کې له ځانه سره ښکلې نجونې جوړولې؛ مګر دا له هغوی ټولو څخه جلا وه.

د دې پیکې کوم چې په یو خوا پروت وو، توبه وژل یې کول!

د آزادۍ ارمان یې رانه هېر کړ.

هر وخت به یې له خپله جېبه پیسې مصرفولې، حالانکه دا چاره یې زما نه خوښېدله، مګر بیا هم هغه له خپل عادته نه ګرځېده.

ویل یې:

زه خو ټوله ستا یم، بیا نو دا پیسې څه دي.

دا کاغذونه خو ماته مینه نشي راکولای، خدای ناخواسته که ته راسره نه یې بیا به زه په دې پیسو څه کووم.

قبر ته خو یې له ځانه سره وړلای نشم.

د مینې خوندور وختونه وو.

ورځ وروسته به مو یو ځای د چکر لپاره ټاکه او همداسې به هر وخت چکرونو ته تللو!..

ورځو کې یوه ورځ ما او هغه د یوې ونې تر سیوري لاندې ناست وو.

ورته مې وویل:

زه د مینې انسان نه یم، زه اوس د نفرتونو په دریاب کې ډوب شوی یم.

که چیرې ته د خپل ځان سره مناسب هلک د ځان لپاره وګورې، تر څو تا وساتلی شي؛ نو ته به ډېره زیاته په ګټه کې واوسې.

هغې وویل:

ستا سره په یوه دقیقه اوسېدلو سره هم زه د لکونو روپو د ګټې احساس کووم.

زه به د زړه له تله خواري وکړم، تر څو تا د مینې پر لاره روان کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسما ته ولې نه پوهیږي؟

زه په داسې یو دریاب ورګډ شوی یم، چې له هغې وتل څه دومره اسانه خبره نده!

له مینې په ډکو سترګو یې راوکتل او په مینه یې وویل:

امکان لري، زه هغه کښتۍ اوسم.

کومه چې به تا تر ساحله رسوي، یو ځل مې په مړو سترګو هغې ته وکتل!

سر مې له ډېرې ناخوښې د پښو منځ ته ولوېد، رانږدې شوه.

په غوږ کې یې راته وویل:

تاته مې د یو کرولا موټر او ښکلې وظیفې بندوبست کړی دی، که چیرې زه وم یا نه خو دامې درسره وعده ده.

تا به د خپل کرغیړن دوزخه وباسم او تاته به د جنت د نعمتونو په څېر ژوند درکووم.

ورومې کتل ګلابي خندا مې وکړه، مخ مې ترې بل خواته واړاوه او له ځانه سره مې پټ وویل:

زما له دې دوزخه وباسل چیرته ستا کار دی!.

دا ورځ هم تېره شوه.

مدیر راته په هفته کې درې ورځې د چوټۍ لپاره مقررې کړې.

زما پر ځای به دا نورو درې ورځو کې یو بل هلک کار کاوه.

اوس نو بیخي وزګار وم، ښه وو موټر هم راسره وو.

یوه ورځ وروسته به چکر ته تللو، ماته یې سینما کې ښه معاش راکاوه مګر ما به اصلي خرچه له بله ځایه هم پیدا کوله.

یوه ورځ د چهارشنبې په ورځ مو وعده وکړه، تر څو سالنګ ته ولاړ شو.

ښه وو چکر مو وواهه، لاره یو څه ډېره وه.

یخ ډېر زیات وو، سالنګ ټول په واورو پوښل شوی وو.

موږ له موټره راکښوتو له ځانه سره راوړې کیږدۍ مو هواره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې له یخه مو خوند اخیسته، هغه لیرې د سورنګ موټرو ته زیر شوه.

د یخنۍ رپ نیولې وه، ساړه یې کېدل!.

د سپین پرتوګ او تور کمیس سره بیشکه ښکلې ښکارېده.

یو څه له بدنه چاغه وه، د مخ یې له واورې سره داسې ډېر څه توپیر نه کېده، صرف دومره وو چې واوره دومره نه ځلېده لکه څومره چې د هغې مخ ځلېده.

راویې کتل!..

ویې خندل، ماته هم خندا راغله.

ویې ویل:

زما په تشې خندا مسته!

که غیره درکم لیونی به شې مینه!

خوا ته یې ورغلم جوخت ورسره کښېناستم.

ورته مې وویل:

ته خو داسې د کابل ښار ته ګورې، لکه څه د خوراک چې دې موندلي وي.

سترګې یې دواړه نیمه پټې کړې او داسې یې راوکتل لکه د مینې غوصه چې کوي.

دوه درې ځلې یې په سینه په کلاره کلاره ووهلم.

ویې ویل:

هنري ته د خوراک خبره کوې، د دې هیواد کتل خو سم داسې دي، لکه تږی روژتي چې د آذان پر وخت د روح افزا ډک ګیلاس پر سر واړوي.

ته نه پوهیږي، له خپله هیواده بیرون خلک د دې هیواد څومره ستر آرمان لري.

زه پیدا شوې هم په بریتانیا کې یم، او ټول ژوند مې هم همالته تېر کړی دی.

زما مور او پلار اوس هم همالته دي، هغوی نه غوښتل چې زه دې افغانستان ته راشم.

مګر زه راغلم، دلته په اوسېدو مې د مینې ژوند زده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو میلمه پالنه مې ولیده، خلک مې ولیدل او خاص خبره دا چې د خپل مور او پلار هغه پلرنی هیواد مې ولید، د کوم هیواد له نوم اخیستو سره چې د خارجیانو په ذهن کې جنګ راځي، لانجې راځي، ټوپکې راځي او همداسې نور....

مګر زه چې دلته راغلم، دلته له جنګه مینه ډیره ده.

د دې ځای انسانان چې څومره مینه ناک دی، د نړۍ په یو هیواد کې به هم دومره مینه ناک خلک نه وي.

ما ورته وویل:

خا نو ته بیرته د تګ څه چانس نلرې؟

ویل یې:

لرم یې، د حوت په لومړی نیټه چې سبا ته ده؛ پرواز مې دی، مګر ستا لپاره پاتې یم.

ما ورته وویل:

اسما ته داسې وکه بریتانیا ته ولاړه شه؛ زما او ستا سره نه کیږي، له هغې مې رخصت واخیست او په کرایې موټر کې کابل ته راغلم.

نجلۍ به هره ورځ سینما ته راتله، دوه درې ورځې د سینما مخې ته ودریده په څلورمه ورځ پرې څه وشو.

هغه راوغورځېده، ما هم ورمنډه کړه، ژر ژر مې روغتون ته ورسوله، زما لدې نجلۍ سره مینه وه.

خو مجبوریت د خپلې مینې پر لور نه پریښودم، نجلۍ په روغتون کې په سد راغله.

راته یې وویل:

له ما په کانټینټال هوټل کې بیګ پاتې که هغه راته راورسوې؛ زه نور یوه دقیقه هم نه غواړم، چې دلته پاته شم.

ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده، زه يې راوړم.
اوس به درته زه د نجلۍ خبره وکړم.
مګر د خبرې نه مخکې دې مبارک شه، کلي راورسېد.
حميرا وويل:
څه څه کلي راورسېد؟
شپه ناوخته وه او د لارې په اوږدو کې له ځنډ وروسته د شپې په نهه نيمې بجې کلي ته ورسېدلو.
دا کلي لکه څنګه چې ما مخکې درته وويل:
زموږ د خپلوانو دی، دا بلکل غلته ده، دا د اسما دوی کلی دی، موږ دلته د اسما دوی کره ځو.
ويې ويل:
څه دغه د کيسې اسما ښايې؟
مخ مې ورواړاوه، په خندانه رويه مې ورته سر وخوځاوه.
ويې ويل:
مطلب د کيسې اسما به اوس په اصلي دنيا کې وګورم؟
هو نو.
دا د اسما دوی کلی دی، په دغه پورته غره کې به زه او هغه يو ځای کښېناستو او د ټول کلي سيل به مو کاوه.
دا کيسه راروانه ده، کيسه اوس لګه پټه ده وروسته پرې پوهيږې.
دروازه مې ټک ټک کړه.
له کوره تور سړی په خوبلن انداز راوواته.
له اصويلي سره يې خولې ته لاس ونيوه، چې ويې ليدم.
حيران شو، هنري ته!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلامونه یاره!

کله راغلې؟

خبر يې هنري اسما..

په خوله مې ورته لاس کېښود، ټولو ته مې وويل چې د اسما په باره کې به هیڅ نه وايې.

حميرا په ټوله شپه کې نه هم اسما وليده، او نه يې هم په حقيقت خبره شوه.

شپه مو د تيره نيشونو درلودونکو مياشو سره تېره کړه او سبا مو بيرته حرکت وکړ.

حميرا وويل:

هنري!

د اسما په اړه هيڅا هم څه ونه ويل.

ورته مې وويل؛

بيا کيسه ختمه شوه نو!..

يو ځل بيا مې کيسه پيل کړه.

هنري ولاړ!..

او د هغې تر تلو وروسته په کانينټال او داسې نورو اتو هوټلونو بريد وشو.

د هغې بيا تر اخره معلومات تر دې جينۍ ونه رسېده.

هنري خپل غر ته ولاړ او د پياوړي مديريت وروسته يې خپلې ډلې ته ستره بريا راوړې وه.

ما يعنې هنري د مجاهدينو لپاره پوره شپږ مياشتې په ښار کې ولګولې او د مجاهدينو لپاره مې د يو پياوړي مديريت لاندې پوره اته بريدونه چمتو کړل.

چې په يوه ورځ کې ټول عملي شول، پدې بريدونو سره مجاهدينو ته د روسيې دولت له ډير څه تېر شو.

او د مجاهدينو زيرکتيا يې ومنله،

زما مور، پلار، جعفر ورور او د کونړ په زوړ کور باندې يو ځل بيا روسانو بريد وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زه او ګونګۍ ښځه د غره نه په توتانو راوړلو پسې تللي وو.
موږ د خپل کور د نړېدلو او بمباريدلو صحنه له ورايه پخپلو سترګو وليدله، د ګونګۍ ښځې تر سترګو زر زري ملغلرې راوغورځېدې، هيڅ يې هم ونه ويل!.
الله تعالی ته يې لاس پورته کړ، په زړه کې يې چې څه وګرځېدل ويې ويل!
د خپل ويجاړ کور پر لور ولاړه، ما يې اوښکې ورپاکې کړې.
د مور، پلار او جعفر ورور مات هډوکي مو راټول کړل، بوډۍ ښځې د جعفر يو هډوکی په يو لاس پورته کړ.
له درده ډکه کړيکه، چې ښکاره معلومېده له زړه يې راوتې ده، له خولې يې بهر شوه.
ګونګۍ ښځه مې سينې ته رانږدې کړه، هغه د خپل ځوی او زما د مور او پلار په مرګ ډېره زياته ودردېده.
مړي مو ځمکې ته وسپارل، بيرته مو د خپل کور په جوړولو پيل وکړ، مګر هغه کور بيا تر اوسه جوړ نشو، ځکه چې ما پکې هاغه پخوانۍ مينه بيا ونه ليده!..
له خدايه مې ډېرې دعا ګانې وکړې، خو بيا هيڅوک هم لکه د جعفر ورور رانغی او راته يې ونه ويل:
چې مور او پلار دې ژوندي دي.
ما نور څوک نه درلودل، ځکه نو د مجاهدينو سره به هر وخت لومړي صف د جنګ کې د زړه له خلاصه جنګېدم.
د مور او پلار غچ اخيستل مې تر ټولو لوی ارمان وو او شکر هغه هم وروسته پوره شو.
ما پدې جنګ کې هم خپله مينه اسما د لاسه ورکړه او هم مې مور او پلار پکې شهيدان شول!.
زما زړه ته اسما لکه د پسرلي د ګل په څېر راننوته؛ هغه مې په پسرلي کې بوی کړه، مګر د خزان په لويدلو پاڼو کې مې بيرته د لاسه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسما ښه نجلۍ وه، مگر ښه دا وشؤ؛ چې هغه زما پدې کړنې خبره نه شوه.

او د هغې په مخ کې مينه ناک هنري مړ شوی وو.

ته به اوس فکر کې يې چې څنگه کله زما نوم هنري شي او کله تاند شي؟

ومې ويل:

زما ټول نوم تاند هنري دی.

حميرا کټې په لښته وواهه، ويې ويل:

ښه کيسه کوه، ومې ويل:

تر هغې وروسته مې اسما ونه ليده او په خپل جهاد کې بوخت شوم، يو وخت زموږ قوه په روسانو قوي شوه.

او مخکې ورغلؤ.

دا وخت يخنۍ بيرته بيا خپل ځای نيولی وو.

واوره ډيره وه او دا جنگ مو د کونړ سيمه کې وو.

د دښمن يوه يوه پوسته مو نيوله، د تعجب خبره خو داوه:

يو عسکر هم په پوسته کې نه وو، ورو ورو مخکې ورتلؤ.

دا مهال زما يو ملگری مولوي عمر او بل ملگری مولوي وارث خان وو، کوم چا چې بيا په راتلونکي کې په ټول افغانستان واکمني وکړه.

زه د دوی ټولو سر لښکر وم.

دا مهال يې دوی دواړه دلته راليږلي وو، زموږ تشکيل هم يو څه زيات وو.

شکر ډير وؤ، ځکه خو مخامخ په پوستو ورتللؤ.

مگر له بلې خوا هيڅ عسکر په پوستو کې نه وو، چې ورسره جنگيدلی وای.

موږ خبر نه وو، مگر دا موږ ته ډير لوی دام جوړ شوی وو.

تر ډير زيات مخکې تللو وروسته مو يو دم خيال شو، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول لاسونه پورته کړئ، نږدې وو.

له ماسره بله لاره نه وه، زه او دوه درې نفره یې روان کړو.

ځکه موږ له ټولي مخکې روان وو، زما عادت وو زه به تل مخکې تلم.

شاتنیو عسکرو په دښمن برید وکړ، نور ترې زه خبر نه لرم.

زه یې همدلته نږدې یوې حوزې ته بوتلم، د هغې ځای ظلمونه ډیر سخت وو.

د هر نفر نه به یې د هغوی د قرار گاه په باب پوښتنه کوله، چا چې به سم ځواب نه ورکاوه.

ډول ډول سزاگانې یې درلودلې، نوکان به یې ترې په نوځي کش کول، اوف هغه درد چې رایاد کړم.

د پښو نوکانو سخت درد کاوه،

حمیرا زما لاس وچت کړ، اوس مې هم اکثر نوکان کاږه واږه وو.

تر سترگو یې اوښکې تویې شوې، د هغې د اوښکې ځاڅکی پر څمکه ولوید، مگر ما پخپل سر حس کړ.

ورته مې وویل:

اوښکه دې پر ځمکه تویه شوه او ما په سر حس کړه؟

ویې خندل.

په کلاره یې لاس په مینه ناک انداز مخ ته رانږدې کړ او پورې یې واهه!

ویې ویل:

بدرنگه گورې نه؟

باران دی، ژر ژر کوه، چې یو ځای پیدا کړو.

ومې ویل سمه ده.

شا وخوا وگرځېدم، له لیرې ځایه مې په غره کې په یوه ځمځه سترگې ولگیدلې!

ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

راڅه، هالته مخکې خمځه ده.

ویې ویل:

نه زه د خمڅې نه ویریږم.

ومې ویل:

راځه هیڅ هم نشته، هڅې په زور ځان مه خطا باسه!

څمڅې ته داخل شؤ، دا ځای ځنګل وو.

څمڅې ته د لندې خاورې بوی راته، چیرته لیرې د رات کیراني بوټی هم زرغون شوی وو.

له څمڅې داسې بوی راته، لکه چا چې پکې د عطرو خوش بویې پاشلي وي،

حمیرا خپله سپینه واورینه غاړه د اوبو له څاڅکو د خپل پړوني په پیڅکه وچوله.

زما پرې خیال شو، تر ډېر وخت وروسته مې یو چاته د مینې په سترګو وکتل، هغې چې راوکتل د مینه ناکو سترګو په غرض مې پوهه شوه.

سترګې یې ښکته واچولې، داسې لکه شرمیدلې چې وي.

بیرون باران وریده، د انګورو تاکونو ټک ټک کول.

د انسانانو خاموشي وه، دوه انسانان په یوه څمڅه کې د باران له ویرې پاتې شول.

په څمڅه کې د بدن تر وچولو وروسته مو د رمې ځینې میخې وچې کړې، حمیرا وویل:

هنري که بیا دې راته داسې وکتل، وژنم دې ګوره!

خندا مې وکړه، ورته مې وویل:

له اسما وروسته لومړی انسان هغه ته یې چې هم د اسما په کیسه پوهه شوې.

او هم دې د اسما زړه هنري تر لاسه کړ.

ویې ویل:

د هنري زړه تر لاسه کول، د هغو نجونو د وس کار دی چې د مینې هنر ولري.

ما وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه پرې پوهیږې؟

ویې ویل:

اسما د مینې هنر درلود، ځکه یې د نفرتونو په ښار کې ځانته مینه ناک هنري پیدا کړ.

خو دا چې تا ورسره بې وفایې کړې ده، کنه!.

دا به اوس درنه واورم.

خندا راغله، ورته مې وویل:

زما بې وفایې خو د اسما سره د کیسې له اوله روانه ده، د هغې ارمانونه مې نیمګړي پریښودل، هغه مې د مینې په ښار کې یوازې پریښوده او زه ترې بیرته خپلې پخوانۍ د نفرتونو نړۍ ته راغلم.

ویې ویل:

ته د نفرتونو نړۍ ته راغلی نه وې، تا د خپل هیواد لپاره خپله مینه، مور، پلار هر څه قربان کړي دي.

ته د مینې په هغه ښار کې وې، په کوم ښار کې چې به د جنتونو ذکر کېده، د حورو ذکر به پکې کېده.

او هماغه ښار ته له نویو ملګرو سره بلد کړې، یو نوی ژوند یې تاته درکړ.

که چیرې تا هغه وخت جهاد نه وای کړی، نو تا سره بله هیڅ لاره نه وه.

ځکه د کورنۍ د لاسه ورکولو وروسته د سړي سره بله هیڅ اسره هم نه وي.

او خپل ایماني غیرت ورته د کفارو په مقابل کې د جهاد امر ورکوي، ځکه نو تا هم جهاد وکړ.

که ستا پر ځای د اوس وخت حاکم حامد کرزی هم وای، نو ضرور به یې همداسې کړي وو.

حال دا چې هغه د امریکا په خوښه هر څه کوي، ځکه چې هغې هیڅکله هم د کورنۍ د مړینې درد لیدلی ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا د کورنۍ د مړینې درد وکوت، که یې مسلمان هم کورنۍ وژلي وي.
نو په مقابل کې یې دا انسان راپورته کیږي او د خپل زړه په وینا ټول هیواد ته هم اور اچوي.
ځکه د ده کورنۍ هڅې هم پدې نړۍ نشته، نو څنګه دا نور انسانان د خوشحالۍ ژوند کوي؟
دا د دنیا قانون دی، که په کفارو کې هم عادل بادشاه پیدا شوی دی.
نو تر ډیره یې حکومت کړی دی، او ظالم پاچا تل د خپلو مظلومانو لخوا را پرزیدلی دی،
البته که ظالم بادشاه مسلمان وي.
هم یې خدای راپرزوي، دا ضروري نده چې ظالم پاچا دې خالي کافر وي.
ورته مې وویل:
بس بس ته خو سیاست ته لاړې یاره!..
زما کیسه واوره،
په خندا شوه، کیسه مې ورته بېرته داسې پیل کړه.
زه یې له خپلو ملګرو جلا کړم.
په داسې یوه خونه کې مې ژوند شو چې نه ترې ورځ معلومېده نه هم شپه!.
د اودس لپاره هم اوبه نه وې.
بس تیمم به مې وواهه او په یو طرف به ودریدم.
له ځانه سره مې سهار غرمه او ماذیګر له تیزې رڼا او تتې رڼا معلومول، ښه وو د ورځې به یې یو ځل د تعذیب لپاره بیرون وباسلو.
دا هم ښه خبره وه، کله چې به یې سزاوې راکولې، نو زموږ به بیرته خپل ژوند ته تمه پیدا شوه.
هغه عالمان څه ښه وایې:
انسان له ډوډۍ پرته اووه ورځې ژوندی پاتې کیدای شي، له اوبو پرته اته څلویښت ساعته ژوندی پاتې کیدای شي، او د اکسیجن پرته پنځه دقیقې مګر راتلونکې ته له امید پرته سړی یوه ثانیه هم انسان ژوندی نشي پاته کیدای!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه به يې چې تعذيب ته بوتلو، نو خوشحاله به وؤ، خپل ژوند ته به مو يو ځل بيا تمه پيدا شوه.

سزاو کې يې سخته سزا د ګوتې کاټ کول، شاټ ورکول او په پښه په مرمۍ ويشتل ؤ.

ما سره دا هر څه شوي وو، مګر زه يې د ګوتې له کاټ کولو مخکې په پښه وويشتم.

درملنه يې هم راته بيرته وکړه، داسې دوه درې هفتې له تعذيبه خلاص وم.

او د پوستې په عمليات خونه کې وم، پدې ورځ هيڅوک هم د کړکۍ له لارې نه ښکاريدل، زه هم په کلار کلار له خپله تخته راکېوتم، بيرون واوره وريده.

د کړکۍ زلفۍ مې خلاصه کړه، په کلار کلار ها خوا ورواوړيدم، فکر مې کاوه هيڅوک مې هم نه ګوري.

ځکه مې نو په واورين توپان کې منډه کړه، د پښو زور نو دلته معلوميږي.

زما ياديږي، ډير زيات تېز مې وځغاستل، په واورين توفان کې لاره نه معلومېده.

بس په يوه خوا رهي وم، پام مې نه وو.

له يو خوا ډز وشو، په پښه يې وويشتم، عسکرو زما طرف ته منډې راووهلې.

ښه وو، د ونې تر شا پټ شوم.

يو ځاى خويه ګړنګ وو، ځان مې د ګړنګ پر لور ورخويه کړ.

تګ راته سخت وو، بس په مړو حساب وم.

د ګړنګ لاندې راوغورځېدم، بې هوښه شوى وم.

يو وخت مې خيال شو، يخې اوبه مې د مخ پر ژۍ تيرې شوې.

چې سترګې مې وغړولې، خوا کې مې د يخو اوبو نهر روان وو، پښې مې ډير درد کاوه، نه پوهيدم.

چې څه وخت دى، بس په اوبو کې مې ډير په سخته اودس وکړ او په اشاره مې لمونځ اداء کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښه مې په ځان پسې نيولې راکش کوله دا ځای مې نه پيژانده، ځکه چې دلته په راوستلو کې يې زموږ سترګې تړلې وې.
تاند هنري د نامعلومه سفر پر لور مخه کړه، پښې مې سخت درد کاوه؛ خو لدې مخکې مې هم څو ځلې خپل جرات بايللی وو، هيڅ ګټه يې راته کړې نه وه.
ځکه مې د جرات بايللو سوچ هم نه کاوه، پوره درې ساعته مزل وروسته مې له ليرې ځايه يو کور وليد.
چې درې کونجه چت يې درلود او واوره ترې لړه لړه لاندې راغورځېده.
له ذهنه مې هر څه وتي وو، دومره نه پوهېدم، چې پدې وخت کې چې زما تر پښې وينه روانه ده.
اودس به مې مات شوی وي او کنه!
ځکه چې واوره کې روان وم، اوبه هم نه وې.
تر څو اودس پرې وکړم.
د ماښام تياره خوره وه، ښکاره معلومېده چې ماښام دی.
واورې خپل توپاني غونډوسکي په ځمکه غورځول، ما هم په يو اوار ډاګ د واورې پر سر لمونځ وکړ.
د ماښام خړه وه، مخامخ کور کې ژيړ څراغونه بل وو، ښيښو يې خوله نيولې وو.
زه په سر زخمي او په پښه لګېدلی د کور مخې ته ودريدم، له ډېره درده زنګيدم.
ځانته مې همدا يوه توصيه کوله، بس چې دغه دروازه دې وټکوله بيا وغورځيږه!
دوی د الله تعالی بنده ګان دي، انشالله ضرور بدې مرسته وکړي.
ډير په سخته مې د دروازې پر لور لاس تېر کړ.
خو تر ما مخکې له هغې خوا دروازه خلاصه شوه، زما سترګې کړيغې راووتې.
د هغې د کتلو سره راوغورځېدم، دا هغه کلی وو کوم کلي کې چې ما او تا تېره شپه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ځای کې اوس کلی جوړ شوی دی، مګر مخکې کلی نه وو.

زه په ځان پوه نشوم، بس بې سده وم.

یو وخت مې سترګې پرانیستلې، د کټ پښو ته مې یو ماشوم ولاړ وو.

مور یې له لیرې ځایه غږ کړ، هنري!

وه هنري!

زه حیران شوم، چې اسما خو وپیژندم.

مګر ماشوم ورغږ کړ، ها مورې راشه ناروغ په هوښ راغی.

ما له ماشوم څخه وپوښتل، هغې هنري چاته وویل؟

ویې ویل:

تاته یې وویل؟

فکر مې وواهه، وارخطا شوم، دا د اسما کور وو.

هلک وخندل، بیا یې وویل:

نو نور یې چاته وویل دلته خو هنري یوازې زه یم.

زه هک حیران شوم، چې اسما پدې هلک هنري نامه ولې ایښې ده او زه یې څنګه لا تر اوسه ونه پیژندم.

بل د دې کور خو په خارج کې وو، دا دلته پدې دخته کې څه کوي؟

سوالونه ډیر زیات وو، مګر د یو سوال ځواب مې شکر پیدا کړ.

چې ما ږیره پریښې وه او د ږیرې لرونکي تاند هنري او بې ږیرې ډیر فرق لري،ځکه خو یې ونه پیژندم.

بس ومې ویل:

باید چې له دې ځایه ووځم.

بیرون راووتم، واورین توپان ډیر تېز وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته کور ته ننوتم، په راډیويې خبرونو کې یې وویل:

چې دا توپان به نږدې یوه هفته وخت ونیسي، دا وخت مې اسما خواته راغله.

ورنه مې وپوښتل:

ستا خاوند چیرې دی، ځوی دې ماشاالله هوښیار دی.

هغې وویل:

زه خاوند نلرم، په غمجنو سترګو یې راوکتل، ما ترې ژر سترګې واړولې.

ویې ویل:

ما له یو هلک سره د زړه له تله مینه درلوده.

هغه هلک د سینما کارکوونکی وو، ما به له هغې سره شپې تیرولې، یوه ورځ زما او د هغې تر منځ لانجه راغله.

هغه غوښتل ما پریږدي، نه هم ورسره د دې فکر وو چې د اسما به ځوی پیدا شي.

او نه هم ورسره د دې فکر وو، چې تر ما وروسته به اسما د خلکو د پیغورونو ښکار شي.

زه یو ځل د هغه په مخ کې بې سده هم شوم، کله چې مې ماشوم پیدا کېده، نو ما هغه د کانټیننټال هوټل ته ولیږه، تر څو زه پرې یو ناڅاپي د ځوی زیری وکړم.

مګر زما فیصله غلطه وه، کاش ما هغه هغې بدبخته کانټیننټال هوټل ته استولی نه وای!.

د هغه له یادګاره زه صرف دغه یو کورګی لرم، دا مې دلته ځکه جوړ کړ:

تر څو د خپل هنري تنده پرې ماته کړم، هغه ماته یو وخت ویلي وو، چې زما کور د نورستان او کونړ په منځ ساحه کې وو؛ زه هم دلته راغلم او کور مې جوړ کړ، او ها د هنري د ځوی نوم مې هم هنري کېښود.

تر څو ټول عمر له هنري سره واوسم.

له اوښکو ډکې سترګې مې راپورته کړې، یو ځل مې مین هنري رایاد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کابل او سالنګ چکرونه مې ذهن ته راغلل، یو ځل مې پریکړه وکړه، چې رازه اسما ته ووایه:

چې زه یم ستا هغه هنري چې ته یې په یو ځل کتلو باندې له خپله سره هم تېره یې!..

هاغه هنري زه یم چې تا ورته خپله بریتانیا پرېښې او د هغې د مینې ماتولو لپاره دې په نورستان کې ځانته کور جوړ کړی دی.

هو هماغه هنري یم، چې ته یې په کتلو پسې لکه واوره ویلي کیږي، او لکه شمعه ختمیږې.

بیرون د واورې توپان دقیقه پر دقیقه زیاتېده، په کور کې زموږ له درې واړو بغیر هیڅوک هم نه وو.

زه خو حیران دېته وم، چې زما ځوی هم پیدا شوی دی.

مګر ما بیا هم د خپل ځان سره مینه نه کوله او همدا اوس اوس له جنګه راغلی وم.

په هر حال زه پدې هر څه نه وم خبر، له اسما مې د راډیو غوښتنه وکړه.

هغې راډیو راوړه؛ ما راډیو چالانه کړه تر څو د هوا حالات او یو څه خبرونه پکې واورم.

دا وخت یې په خبرونو کې وویل:

په افغانستان افغان مجاهدین او د دې خاورې اصلي بچیان واکمن شول، پدې ښاوره پوره لس کاله د بهرني یرغلګرو (روسانو) واکمني چلېده، مګر اوس ورڅخه بهرنیان، خارجیان بهر شول، د دغه هیواد وګړي به هم یو څه وخت د آرامۍ ژوند انشاالله وکړي.

له خوشحالۍ مې ټوپونه ووهل؛ داسې رامعلومېده لکه د مرحوم پلار او خدای بښلې مور او د خپلو ټولو کلیوالو غچ مې ورځینې اخیستی وي.

هغوی زموږ له هیواد څخه شکر شرمنده ووتل، مګر ما غوښتل له اسما سره خپله ریښتینې پیژندګلوي وکړم.

د ماذیګر درې بجې به وې، واوره هم ودریدلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر ځمکه يې پخپل سپین والي له سره تر پایه پوره پوښلې وه، اسما په خپله خونه کې د بازو جامو په ګنډلو بوخته وه.

اراده مې کړې وه، چې په هر څه يې پوهه کړم.

مګر ناګهانه مې ذهن ته یوه نظریه راغله، ومې غوښتل چې د خپل ژوندون زیری په اسما باندې تر یو څه چکر وروسته وکړم.

مګر اسما به ما له ځانه سره چکر ته څنګه بوتلله، هغې خو فکر کړی وو چې زه کوم پردی یم.

خونې ته يې ورغلم، ورته مې وويل:

اسما!

زه تا پیژنم، ستا نوم هم ماته یاد دی.

او ستا په پوره شناخت هم خبر یم، ته د بریتانیا نه راغلې يې.

تا خپله کیسه کې دا خبره کړې نه وه، کنه؟

سترګې يې راووتې، حیرانه شوه چې دی پرې څنګه خبر دی؟

ما ورته وويل:

زه پوهیږم ته ډیرې زیاتې پوښتنې له ځانه سره په زړه کې لرې، مګر نن پر ما باور وکړه.

له ما سره راځه، زه به تاته چکر درکړم او یو ښکلی زیری به هم درباندې وکړم.

هغې راسره ونه منله، دا وخت مې وکتل دا مخابرې بږغ خاموشه وو، ژر مې اوچت کړ.

قومندان جبار وو، ويل يې:

ژر ژر ځان راورسوه هلکه!

روسان خو مو شکر د الله په مرسته له هیواده وباسل اوس راته له پنجشیریانو خدای روسان جوړ کړي دي.

ما فکر وواهه، بس نور مې نه غوښتل جنګ وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مخې ته زما ښکلی ژوند په انتظار وو، قومندان جبار ته مې وویل:
قومندان صاحب زه وسله درورم درتسلیموم یې، نور نه غواړم چې جنگ وکړم؛ بس دا مو هدف وو تر څو روسان لدې پاکې خاورې وباسو.
زه انشاالله سبا سهار ته کابل ته پخیر درځم.
لدې سره مې داسې خبره وکړه، له اسما سره مې هم خبره همداسې نیمه کې پرېښوده.
له ځانه سره مې پریکړه وکړه، چې له بیرته راتگ وروسته به ورته ټول ریښتیا ووایم.
هغه لا تر اوسه هم په ریښتیا خبره نه وه.
دا ورځ په کلار کلار ختمه شوه، د خبرونو والا اټکل غلط وخوت.
او شکر د سور لښکر د وتلو سره سپینه واوره هم الله تعالی ودروله، دا به د الله تعالی خوښه وه.
هغه مشران وایې:
له هرې تیارې وروسته رڼا راځي.
پر ما هم تر ډیرې سختۍ وروسته کومې چې ما په زندان کې تیرې کړې، الله تعالی راباندې رڼا راوستله،
زه په تمه وم؛ چې ژر ژر پخیر سبا شي.
او زه هم هاغه د جگړې ژوند د ابد او ابد لپاره پریږدم.
دا شپه له ډیرو خوشحالیو وروسته سبا شوه او ما هم خپل ټوپک او د جگړې ټول وسایل له ځانه سره راوخیستل!
د دې اټکل مې وکړ، چې پخیر کابل ته ځم.
لدې ځایه مې حرکت د هماغې ځای پر لور وکړ، چې زه پکې بندي وم.
پښې مې لا هم درد کاوه، روسان مو په هیواد کې نه وو، مگر زما په پښه کې یې نښان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پخواني ځای کې اوس مجاهدین وو، هاغه ځای مې هم وکوت کوم ځای کې چې به یې ماته سزا راکوله.
ټول ځایونه مې له نظره تېر کړل، په معبث کې یې د همدې ځای هغه عسکر پراته وو، چې زما په زورولو پسې به یې خندل!.
او خوند به یې ورڅخه اخیسته، دا مې له ځانه سره ومنله د ظلم حاکمیت که هر څومره هم قوي وي، یو ورځ د الله تعالی د یو عادي مخلوق انسان له لوري ضرور ړنګیدای شي.
دلته په پوسته کې موټرونه وو، مجاهدینو مرسته راسره وکړه او تر سړکه یې راورسولم.
د سړک پوستې ته یې وسپارلم، هغوی شکر ښار ته راولیږلم او په کلار کلار د کابل ښار ته ووتم.
خپل وسله هر څه مې ورته تسلیم کړل، شکر ما چې څوک پیژندل د هغوی لاس کې اوس ټول افغانستان وو.
او ان تر رباني مو هم خبره رسېده، ځکه نو د مرکز په مرسته مې خپله مخابره د اسما له مخابرې سره وصل کړه او سیده د اسما له مبایل سره وصل شوم.
ویې ویل:
اسلام علیکم!
ما وویل:
وعلیکم سلام اسما ځنګه یې ښه یې؟
ویې ویل شکر.
اسما ودې پیژندم؟
ویې ویل: نه
ومې ویل: که ولاړه یې کښېنه او یو ګیلاس اوبه ځانته ضرور کیږده، ځکه د داسې خبر په اوریدلو سره په هر چا د زړه حمله راتلای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې خندل:

ښه سمه ده لګ صبر وکړئ.

وشو!

ښه اوس ووایې، مهرباني!..

ښه ګرانې اسما جانې زه تاند هنري یم، ستا مینه!..

ویې خندل، ویې ویل:

خا تاسې د دې لپاره زنګ وهلی وو، ما ورته وویل:

هو

ویې ویل:

زما خاوند تاند په یوه بمي چاودنه کې خپل ژوند بایللی او د مړو ژوندي کېدل بغیر له فلمونو په بل څه کې نه وي.

ومې ویل:

څو ورځې مخکې ستا کور ته د غټې بډیرې درلودونکی سړی درغلی وو.

که فکر دې وي، هغه ستا په اړه یو څه زیات پوهېده!..

له هغې په ژړا ځواب راغی څه څه؟

هغه ته وې، هنري!

ب ب ب ت بابب

اړیکه قطعه شوه، بار بار مې د اړیکې د وصل کولو هڅه کوله.

مګر نه وصل کېده، یو ځل وصل شوه.

د کوچني ماشوم بږغ وو، ویې ویل:

ماما جانه مور مې زه دنیا ته یتیم راوستی یم، زه په کور کې هیڅوک هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور باندې مې څه وشول، ماما زه پلار نه لرم.

مور به مې ویل:

بچیه که هر څه کوې کوه یې، مګر که د کومې نجلۍ سره دې مینه پیدا شوه له اوله نه راته ووایه!

چې درته یې په نکاح کړم.

داسې نه چې خدای ناخواسته یو بله ښځه هم دې دنیا ته لکه ستا په رقم یتیم بچي راوړي.

او لکه زما یې قسمت خوار شي او د تاند هنري په غم کې شپې او ورځې تیروي.

له سترګو مې ګرم ګرم څاڅکي وغورځېدل، د خپل ځوی خبرې ته سخته ژړا راغله، هنري د یوې نجلۍ له ژوند سره لوبې کړې وې.

ځمکې ځای نه راکاوه، هیڅ مې هم کولای نشو.

بازې وخت انسان ته الله تعالی داسې ازموینې هم مخې ته راوړي، ژر ژر مې خپلې اوښکې وچې کړې.

مخابره مې راپورته کړه، هلک لا هم خبرې ختمې کړې نه وې.

په سلګیو کې مې ورته مې وویل:

بچیه ته یتیم نه یې، زه ستا پلار یم.

او ستا حقیقي پلار یم، بچکه د مور په مخ دې یو څه اوبه وپاشه هله!

ویې ویل:

سمه ده.

فکر کووم، اسما رابیداره شوه، ځکه چې اړیکه یې قطع شوه.

داسې نیم ساعت وروسته یې بیا اړیکه وصل شوه، هله دا خو واوره شوې ده کنه؟

حمیرا بیرون ووتله، چې ویې کتل ریښتیا هم واوره شوې وه؛ هغې په واورې لوبې شروع کړې.

دومره ډیره نه وه لګه لګه هرې خواته پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکر باران دریدلی وو، لمر راوخوت واوره هم په کلاړ کلاړ ویلي شوه، لمونځونه مو وکړل یو ځل بیا مو سفر ته ادامه ورکړه.

حمیرا وویل:

ښه کیسه کوه،

اړیکه یې تر نیم ساعت وروسته وصل شوه، ما له اسما سره په خبرو د زړه هغه بړاس وباسه چې دا دومره وخت مې په زړه پروت وو.

هغې وویل:

زه پخیر کابل ته درځم.

ما وویل:

سمه ده، راشه پخیر !

هغې هماغه وخت کې حرکت راکړی وو.

هغه وخت خو اوس پشان موبایلونه نه وو، چې ځای ځای مې یې احوال اخیستی وای.

ځکه یې نو نور له احواله خبر نشوم، زه دلته له خپلو ملگرو سره ښه خوشحاله وم.

زما د راز ملگری فرید وو، هغه له ما سره د سینما په تمثیل کې هم وو.

له هغې سره به مې یو ځای طرحې جوړولې او د کانټینیټل طرحه یواځې ما جوړه کړې نه وه، فرید راسره پکې سل په سله شریک وو.

د هغې په وسیله خو زه هم ډیر قوي وم، ځکه ما او هغې تر ټولو سخت کار ته اوږه ورکړې وه.

په هر حال دا ورځ تېره شوه، مگر اسما راونه رسېده.

د شپې مو خبر تر لاسه کړ، د پنجشیریانو له لوري په ماهیپر او د کابل په ځینو سیمو درې توغندي ویشتل شوي دي، ډیر زیات خلک پکې وژل شوي دي.

زړه مې ترک وخوړ، فرید او نورو ملگرو تسلي راکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر ما سره بله لاره نه وه، په همدې نیمه شپه ورپسې روان شوم.

یاران دې ژوندي وي، تکلیف یې راسره وکړ.

په ماهیپر کې هیڅ هم نه وو، ټول ټپیان او خلک یې روغتون ته وړي وو.

روغتون ته روان شؤ، په لګ وخت کې شکر تر روغتونه هم راورسېدؤ، یو یو ناروغ مې کاته!

زړه مې درزا کوله، په ناروغانو کې خو نه وو.

مرده خانې ته ورغلم، ګورم اسما ناسته ده خپل مخ په سپېړو وهي.

مخ ته یې کوچنی ماشوم پروت دی، زما ځوی؛ هغه ځوی چې مور به پرې تر پنځه کاله یتیمۍ وروسته د دې زیری کړی وي.

چې ته له یتیمۍ ووتې، هغه ځوی چې د ځوی په نوم غېږ کول ورته زما ارمان وو.

هغه ارمان مې عمري ارمان پاته شو.

بس کوچنی هنري په حق ورسېد، د تقدیر به همدا خوښه وه.

دا هر څه راپېښ شول، اسما لیونۍ شوه، ځوی مې د لاسه ورکړ او نورستان هم راڅخه د ابد او ابد لپاره پاته شو.

حمیرا وویل:

نو اوس ته د چا کره اوسیږې؟

ورته مې وویل:

نه د کیسې نه به مخکې ټوپونه نه وهې، کیسه باید پوره واورې!

بس هماغه ورځ شوه، په کابل بریدونه شروع شول.

له یو خوا به پرې مسعود راکټونه غورځول، له بلې خوا به پرې ګل بدین حکمتیار راکټونه راویشتل.

کابل خپله ټوله ښکلا د لاسه ورکړه.

زه هم ترې ووتم، اسما مې ننګرهار کې په یو زیارت کې پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وويل:

پدې ډير خيال کوه.

زه هم لوی ملا صاحب حفظه الله خپلې خواته يعنې کندهار ته وروغوښتم.

دا چې ما او هغې يو ځای جهاد کړی وو، نو د جهاد ښه پاښه ملګري وو.

هغه عالمان وايې:

د ځلورو ځايونو ملګري هيڅکله هم له چانه هيريږي، لومړی د مکتب ملګري دوهم د جهاد ملګری دريم د معبث يا بند ملګری څلوم د سفر ملګري!

موږ هم د جهاد ملګري وو، په لومړي کې شپږ تنه برابر شؤ.

شاوخوا مدرسو ته ټول ولاړؤ، په لومړي ځل هيڅ نفر راسره له مدرسې راوچت نشو.

په دوهم ځل هم، په دريم ځل مو يوه شورا جوړه کړه چې شورا ته لوی ملا صاحب وفرمايل:

تاسې به تر اوسه پدې هم خبر نه ياست، چې موږ ولې جګړه کوو.

له جيبه يې انځورونه راوباسل، ويې ويل:

موږ د دې لپاره جهاد وکړ، چې د کورنيو عزتونه مو خوندي شي.

په هيواد کې په ارمه ژوند لدې سرو کافرو څخه وکړؤ، مګر د هيواد په ختيځ کې يوه ډله راپورته شوې له لويديځ والو سره جنګ کوي.

له هرې خوانه په هيواد کې ظلم روان دی.

دا لومړی انځور وګورئ، په کندهار کې يو قومندان دی.

ځانته يې خپله حجره کې له هلک څخه نرښځی جوړ کړی دی او ګډوي يې!.

دومره نه پوهيږي، چې که زما د ځوی سره څوک داسې وکړي، پر ما به څه حال وي؟

مګر نه!..

فحشا ته يې لمنې بډ وهلي دي.

دلته وګورئ، پښتنو د فارسيوانانو په سرونو کې ميخونه ټک وهلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته وګورئ، فارسيوانانو د پښتنو له ښځو او ميندو ځينې اندامونه غوڅ کړي دي.
تاسې يې ګورئ، په لښتو کې يې د پيغلو سينې نيولې دي او په بازار کې يې ګرځوي.
دوی په زور او طاقت پسې ليونيان دي.
روسانو مو عزتونه ليلامول خالي، دوی مو لوڼي وژني او بيا مو عزت لوټوي.
ليکوال:
(دا هغه ريښتينې پيښې دي، چې په هغه وخت کې يې په واقعي ډول شتون درلود.)
لدې سره موږ هم تکل وکړ، چې هر څنګه کيږي بايد خلک پيدا کړو.
په ډيرې خوارۍ مو پوره ديرش نفره پيدا کړل، په ديرش نفرو مو جګړه شروع کړه.
زما هڅې هم نه ځوی وو، او نه اسما!
بس بيرته مې خبلې جګړې ته کار ووايه، د جګړې سره د هرې سيمې نه خلک د خپلو ټوپکو سره راوتل او زموږ د ليکو سره شامليدل!.
واه څومره خوندوره ورځ وه.
يواځې موږ نه وو، چې د ظلم ختمول مو ارمان وو.
بلکې دا اوس د ټول افغانستان ارمان وو، د رباني عسکرو او خلکو به موږ ته د پاکستان خلک ويل، زما ملګري هم پکې وو مګر ټول مې پريخودل، خو خوشحاله پدې شوم.
چې د خلکو له راتللو سره فريد هم د رباني ډله پريښوده او له موږ سره يې يو ځای توب ته زړه ښه کړ.
په ډير لګ وخت کې مو شمير تر درې سوه اوبيا درې زره شو.
زه او لوی ملاصاحب سخت حيران شؤ، ځکه له مدرسو څوک جنګ ته نه راځي.
دا نظر چې د هر چا وو غلط وو.
که خلک جهاد ته راځي، نو هاغه خلک راځي چې ظلم يې ليدلای وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ باید کوسو او کلیو کې په خلکو پسې گرځیدلي وای، زه لکه د ښخوا په څېر بیا د جگړې لومړۍ لیکې ته راتلم.

ځکه تر ټولو زیات باور د دې ځای پر ما کېده.

او په دیرش کسیزه ډله که به هم تر نورو مخکې زه تلم.

زموږ د شمیر له ډیرېدو سره شکر په افغانستان کې کلار کلار ظلمونه کم شول.

گل بدین پیښور ته وتختېده، او مسعود هم د امارت په راتللو سره له جنگه لاس واخیست.

تر ډیر وخت وروسته مې یو ځل بیا کابل ولید، مگر هیڅ هم پکې روغ نه وو.

هرې خوا کنډوالې کنډوالې وې.

موږ چې ښار ته ننوتو خلکو راته حیران حیران کتل، د رباني کسانو د امارت عسکر خلکو ته ډیر بد خلک معرفي کړي وو.

هغوی موږ ته داسې کتل، لکه موږ چې وحشي حیوانات یو او اوس به دوی ټول وخورو.

مگر داسې نه وه.

زموږ ارمان د همدې کابل له ظلم خلاصیدل وو.

کوم چې وران ویجاړ پروت وو، خو خیر افغانان تل د خبرونو په خبرو او تبلیغاتي خبرو پسې ځي.

خپله له ځانه سره دومره دماغ هم نلري او گوري هم نهْ!.

مگر دوی هم ملامت ندي، جهالت دی.

ناپوهي ده، بس چې چا ورته څه وویل هماغه مني!..

ساده گان خلک دي.

د کابل په جوړولو مو پیل وکړ.

مگر زه یې دلته پرینښودم، او لوی ملا صاحب خپل کندهار ته وغوښتم.

زه د هغو شپږو تنو څخه وم، چې له اوله مې په جهاد کې برخه اخیستې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه نو زه د امیر المومنین ملا صاحب تر ټولو نږدې نفرو څخه یو نفر شوم، زموږ مطلب دا نه وو چې حاکمان دې شو.

بلکې له افغاستانه د فساد گرو د جرړې ختمول مو مقصد وو.

مگر وروسته بیا ټول افغانستان شکر راپاتې شو، تر څو حاکمیت پرې وکړو.

او خدمت ورته وکړو، هره ورځ به مو خواری کولې، او سختی به مو د خپل هیواد لپاره گاللې، اسما لیونی وه.

او په میاشت کې به یې زه ضرور یو ځل خوا ته ورتلم.

هغه به تل په غیږ کې له ځانه سره تیره ایښې وه، او زنګوله به یې.

کله به پورته شوه او د زیارت په طرف به ولاړه، او وبه یې ویل:

زما ځویه زه تاته ضرور پلار راولم، ته به یتیم نه مړ کیږې.

ته دعا کوه چې ژر ژر کابل ته خپل پلار ته ورسیږو، زما هنري ځویه زما گلاب ځویه زما تاند ځویه

حمیرا اوښکې پخپل نارنجي نستوڼي چې تورې لیکې یې درلودې، وچې کړې.

پزه یې هم پرې پاکه کړه، زما په اوږه یې سره کیښوده، او د ماښام په خړه کې راسره یو ځای د رمې سره فنا شوه.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال لنډه پېژندنه:

سید ادریس سادات په کال ۱۳۸۲ د بايللي افغانستان په شمشتو نومي کیمپ کې د مهاجرت پر مهال په یوه دینداره او پور علمه کورنۍ کې دنیا ته سترګې پرانیستلې!..

د نوموړي د کورنۍ اقتصادي وضع له هیواده د مهاجرت پر وخت ډېره خرابه وه.

مګر هیواد ته په راستنېدو، الله تعالی ښکلی ژوند ور په برخه کړ.

د نوموړي پلار سید شیرین پاچا افغانستان ته پوره دیرش کاله د ماین پاکۍ په برخه کې خدمت کړی دی.

او خپلو بچو ته یې حلاله نفقه پیدا کړې ده.

سیدادریس سادات پنځه ورونه لري، چې په ټولنه کې یې د ټولنې عام وګړي په بیلابیلو خدمتونو سره پیژني.

او په هره برخه کې دغه پر علمه او پرتمنه کورنۍ خپلې خوږې خاورې ته خدمات ترسره کوي.

نوموړي سره د خپلې کورنۍ د امریکایې یرغل پر وخت افغانستان ته د مهاجرت له ژونده پنا راوړې ده.

سیدادریس سادات په کال ۱۳۹۰ کې د ننګرهار په نامتو مدرسه ګمرک جماعت کې زده کړې پیل کړې، او په کال ۱۴۰۰ کې له دغې مدرسې څخه د سپیڅلي او پاک کتاب قران عظیم الشان حافظ فارغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیوي زده کړې یې د ننګرهار په استقلال لیسه کې وکړې او د کانکور په امتحان کې د پښتو ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو.

اوس لپاره یې دغه اثر ستاسې په لاس کې دی، هیله ده چې خوند ورنه واخلئ.

هیره دې نه وي، چې سید ادریس سادات د دې اثر سربیره نور ناولونه هم لري، کوم چې نومونه یې ناځوانه نجلۍ، لوی امپراتور او همداسې نور دي.

تاسې کولای شئ، چې د نوموړي هر کتاب په ننګرهار کې د مومند خپرندویې ټولنې څخه تر لاسه کړئ.

د ننګرهار ملي راډیو د نشراتو مدیر

سعید جواد

په درنښت!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library